

ІСТОРІЯ МОГО ЖИТТЯ

Схилимо наші голови лише на хвилинку для молитви.

Наш дорогоцінний Небесний Батьку, це справді є привілегією, яку ми маємо від наближення до Тебе, нашого Бога та Спасителя. Слухаючи цю чудову пісню, *Великий Ти*, вона приводить нас у тремтіння, бо ми знаємо, що Ти є великий. І ми молимо, щоб Твоя величність була проявлена до нас наново, цього дня, коли ми говоритимемо. І мені випало, перший раз за багато років, спробувати повернутися в життєве минуле, і я благаю, щоб Ти дав мені силу і—і те, чого я потребую, Господи, в цю годину. І нехай всі мої помилки в житті будуть лише опорними каменями для інших, які привели б їх ближче до Тебе. Даруй це, Господи. Нехай грішники побачать сліди на пісках часу, і нехай їх буде приведено до Тебе. Все це ми просимо в Ім'я Господа Ісуса. Амінь. (Можете сідати.)

[Брат Гловер каже: “Чи не могли б ви помолитися над цими хусточками, перш ніж розпочнете?”—Ред.] Я був би радий. [“Там є ось *ті* та ось *ці*, над якими треба помолитися.”] Гаразд, добродію, дякую вам. Як цей освячений чоловік, Брат Гловер, якого я знаю вже певну кількість років, мав привілею трохи побути разом з ним минулого вечора. І він розповів мені про... він на якийсь час відійшов вбік, відпочивав. А тепер, у віці семидесяти п'яти років, повертається до служіння Господу. В мене більше ніж наполовину зняло втому, коли я почув це. Я думав, що я був утомлений, але я—я не думаю, що це так. Він тільки-но поклав переді мною тут трохи хусточок, у формі конвертів, і так далі, де вони знаходяться всередині та вже згорнуті.

Тепер, будь-хто з вас у радіоефірі, або тут, які бажають одну з цих хусточок, і ви бажали б...Храм Ангола розсилає їх постійно, весь вас. Ви можете написати просто сюди до Храму Ангола, і вони помоляться над нею, тому що, я запевняю вас, що це є Писання. Це Божа обіцянка.

І якщо станеться так, що ви б хотіли, щоб я помолився над однією для вас, що ж, я буду радий зробити це. Ви лише напишіть мені на поштову скриньку 3-2-5, 325, Джефферсонвілл, пишеться Д-ж-е-ф-ф-е-р-с-о-н-в-і-л-л-ь, Джефферсонвілл, Індіана. Або якщо ви не можете пригадати номер поштової скриньки, пишіть просто “Джефферсонвілл.” Це невеличке містечко, близько тридцяти п'яти тисяч населення. Там кожен мене знає. І, отож, ми були б раді помолитися над хусточкою та вислати вам.

І, тепер, у нас був великий успіх в робленні цього, тому що... Ви разом з нею одержите листа невеличкої форми, що люди по всьому світу моляться кожного ранку о дев'ятій годині та о

дванадцятій годині та о третій годині. І можете собі уявити, по всьому світу, о якій годині ночі їм доводиться вставати, щоб звершити цю молитву. Отож, якщо всі ці десятки тисяч, та помножені на тисячі, якраз в цей самий час підносять молитви Богові за це служіння, вашу хворобу, Бог просто не може відкинути це. І тому ми тепер, як я кажу, у нас нема ніяких програм, ми не очікуємо ані одного цента грошей. Ми лише... Якщо ми можемо допомогти вам — це те, заради чого ми тут. І нехай ми. . .

Хтось несе іще одну купу хусточок.

Отож, якщо у вас нема хусточки, яку ви б хотіли послати, що ж, тоді ви просто напишіть, все одно. Якщо вона не потрібна вам саме зараз, зберігайте її в Книзі Дій, у Біблії, 19-ий розділ. І вона буде у формі невеличкої білої стрічки, яку буде послано вам, та інструкції, як спочатку сповідувати ваші гріхи. Та (дякую вам) як сповідувати ваші гріхи. Ви повинні ніколи не намагатися одержати щось від Бога без того, щоб спочатку не виправити все з Богом. Розумієте? І тоді, вас наставлено в цьому покликати ваших сусідів, та вашого пастора. Якщо у вашому серці є щось проти когось, спочатку ідіть і виправте це, і повертайтеся. А потім молитесь, проводьте молитовне зібрання у вашому домі, і пришпильте цю хусточку до вашої спідньої білизни, тоді вірте Богові. І в ці самі три години, щоденно, будуть люди, які по всьому світу молитимуться, ланцюжок по всьому світу.

І тепер вона ваша, цілком безкоштовно, лише пошліть. І—і, тепер, ми не будемо писати до вас, вимагати від вас грошей або розповідати вам про якусь програму, яку ми проводимо. Ми хочемо, щоб ви підтримували програму, але в нас нема—нема жодної, щоб ви її підтримували. Розумієте? Отож ви. . . Це не для того, щоб одержати вашу адресу, це лише тільки засіб та служіння Господу, яке ми стараємося нести.

Тепер схилимо наші голови. І, якщо ви в радіоефірі, приготували свою хусточку, просто покладіть свою руку на неї, коли ми молитимемося.

Милостивий Господь, ми приносимо Тобі ці невеличкі пакуночки, в деяких з них, схоже, маленькі сорочечки для немовлят, можливо, або—або якась невеличка одіж, або, можливо, пара невеличких чобіток, або—або щось, хусточка, які підуть до хворих та страждених. Господи, це згідно з Твоїм Словом, що ми робимо це. Тому що ми читаємо, у Книзі Дій, що вони брали з тіла Твого слуги, Павла, хусточки та пояси, бо вони вірили, що Твій Дух перебував на тій людині. І нечисті духи виходили геть з людей, і хвороби та недуги полишали їх, тому що вони вірили. І тепер ми усвідомлюємо, Господи, що ми не Святий Павло, але ми знаємо, що Ти все ще залишаєшся Ісусом. І ми благаємо, щоб Ти вшанував віру цих людей.

І одного разу було сказано, що коли Ізраїля (старалися слухатися Бога) було спіймано у пастку, перед ними море, з

іншого боку гори, і наближається армія фараона. І дехто сказав, що: “Бог поглянув униз крізь той Полум’яний Стовп, розгніваними очима, і море злякалося та відкотилося назад, і створило Ізраїлеві шлях перейти до обіцяної країни.”

О Господи, зглянься знову, коли оці пакуночки покладаються на хворі тіла на згадку Твого живого Слова. І нехай хвороба злякається, поглянь крізь Кров Твого Сина, Ісуса, Який помер заради цього викуплення. І нехай ворог злякається та відійде геть, щоб ці люди могли перейти до обіцянки, що “Найбільш за все,” що це є Твоїм бажанням, “щоб нам щастило в здоров’ї.” Даруй це, Батьку, бо ми відсилаємо це з тим—з тим відношенням в нашому серці. І це є нашою метою. Ми посилаємо це в Ім’я Ісуса Христа. Амінь.

Дякую вам, Брате Гловер. Дякую вам, добродію.

Отож, оскільки цього вечора завершення цієї частини пробудження, я не знаю, буде це транслюватися чи ні, але я хотів би сказати (якщо ні) до радіоаудиторії, що це були одні з найкращих зібрань, які були в мене, за багато-багато років. Це було конкретне, сильне, наповнене любов’ю, узгоджене зібрання, на якому я не був вже довгий час.

[Один брат каже: “Ми будемо в ефірі аж до п’ятнадцятої хвилини на п’яту, брате. І вони слухають вас, по всій південній Каліфорнії, аж до островів, та на кораблях. Ми одержуємо повідомлення від них. І, таким чином, у вас велика аудиторія, тисячі та десятки тисяч.”—Ред.] Дякую вам, добродію. Це дуже добре. Радий чути це. Благословить Бог вас усіх.

І в мене, без усякого сумніву, завжди був теплий куточок в моєму серці для Храму Ангола, бо тут стоять за повну Євангелію Ісуса Христа. І, тепер, він—він, здається, став тепер мені ще ближчий. Здається, немовби, після зустрічі з кожним, і бачачи їхній добрий дух, здається, що я ще більше став одним з вас, аніж був раніше. Благословить вас Бог — це моя молитва. І... [Аудиторія аплодує—Ред.] Дякую вам, широко.

Отож, було оголошено, що сьогодні я збирався на деякий час говорити до вас про: *Історія мого життя*. Це для мене важко. Це буде перший раз, коли я намагатимуся наблизитися до цього, за багато років. І в мене не буде часу торкнутися подробиць, та лише частину з цього. І, там, я припустився багатьох помилок, робив багато чого такого, що було неправильним. І моїм бажанням буде, щоб ви, в ефірі, та ті, хто присутні, щоб ви не взяли моїх помилок як камені спотикання, але як опорні камені, щоб привести вас ближче до Господа Ісуса.

Потім, сьогодні ввечері, мають бути роздані молитовні картки для служіння зцілення сьогодні ввечері. Ось, коли ми говоримо про *служіння зцілення*, це не означає, що ми збираємося зцілювати когось, ми збираємося “молитися за когось.” Зцілення здійснює Бог. Він справді був вельми ласкавий до мене, відповідаючи на молитви.

І я розмовляв з менеджером одного відомого євангелиста, нещодавно тут, і—і було поставлено запитання, чому цей євангелист не молився за хворих. І євангелист сказав у відповідь менеджеру моїх зібрань, сказав: “Якщо. . .Цей євангелист вірить у Божественне зіцлення. Та якби він почав молитися за хворих, це зашкодило б його служінню, бо його спонсорують церкви. Багато церков, та багато хто з них, не вірять у Божественне зіцлення.”

Тому я відношуся з повагою та пошаною до євангелиста, бо він стоїть на своєму місці, на своєму належному посту. Він міг би, можливо. . .Я ніколи не зможу зайняти його місце, і я сумніваюся, чи міг би він зайняти моє місце. У нас у всіх є певне місце в Божому Царстві. Ми всі об'єднані разом. Різні дари, але той самий Дух. Різні проявлення, я хотів сказати, але той же самий Дух.

І, тепер, сьогодні ввечері зібрання розпочнуться. . .Я думаю, вони сказали, що концерт почнеться о шостій тридцять. І, тепер, якщо ви у радіоефірі, підключайтеся послухати це. Це. . .Це буде чудово, це так завжди.

І потім, я хочу сказати, що молитовні картки будуть роздані одразу після цього служіння, як тільки це зібрання буде розпущено, якщо ви тут і бажаєте молитовну картку. Мені декілька хвилин тому доповіли, мій син або містер Мерсь'єр, або містер Гоуд, вони роздаватимуть молитовні картки. Просто залишайтеся на своєму місці. Як тільки зібрання буде розпущено, просто залишайтеся на своєму місці, щоб хлопці могли пройти по ряду та провести роздачу молитовних карток якомога швидше. Це буде на балконах чи то в залі, усюди, на нижніх ярусах, або де б ви не знаходилися, просто залишайтеся на своїх місцях, і хлопці знатимуть, що ви тут заради молитовної картки. І потім, ввечері ми молитимемося за хворих. І якщо Господь не перемінить мої думки, я хочу сьогодні ввечері проповідувати на тему *Якщо Ти покажеш нам Отця, цього нам вистачить*.

Тепер я хочу прочитати задля сьогоднішньої теми, лише щоб розпочати *Історію життя*, місце, що знаходиться у Посланні до Євреїв, 13-ий розділ, і розпочнемо тут з. . .скажімо, з 12-го вірша.

*Тому то Ісус, щоб кров'ю Своєю людей освятити,
постраждав поза брамою.*

*Тож виходьмо. . .до Нього поза табір, несучи Його
наругу.*

*Бо постійного міста не маємо ми тут, але шукаємо
майбутнього.*

Отже, ось така то тема. Бо, ви розумієте, якщо то є історія життя, або що б там не стосувалося людської істоти, ми не прославляємо це, і особливо людське минуле, якщо воно було настільки темним, як моє. Але я подумав, якщо ми читали Писання, Бог благословить Писання. І моя думка є:

*Що постійного міста не маємо ми тут, але шукаємо
майбутнього.*

Ось, я знаю, що ви дуже любите Лос-Анжелес. Ви маєте на це право. Це велике, чудове місто. Разом з його смогом та чимось там іще, все ж таки це чудове місто, гарний клімат. Але це місто не зможе перебувати постійно, йому має прийти кінець.

Я стояв у Римі (там, де великі імператори), і міста, про які вони думали, що будували навечно, і копають на двадцять футів вглиб, щоб навіть знайти їх руїни.

Я стояв там, де фараони володіли своїми величезними царствами, і ви тепер копаєте вглиб в землю, щоб знайти, де там великі фараони володарювали.

Всім з нас подобається думати про наше місто та про нашу місцевість. Але, пам'ятайте, це не може встояти.

Коли я був малим хлопчиком, я ходив до величезного кленового дерева. В нашій місцевості у нас багато твердої деревини. І тоді в нас були ці кленові дерева, цукровий клен, і те, що ми називаємо “твердий клен” та “м'який клен.” Це величезне дерево, то було найкрасивіше дерево. І коли я приходив з ланів, пропрацювавши на сінокосі та—та на жнивях, мені подобалося ходити до цього великого дерева і—і сидіти там під ним і—і дивитися вгору. І я міг споглядати, як його величезне, могутнє гілля розхитувалося на вітру, велетенський стовбур. І я казав: “Знаєш-но, я думаю, що це дерево буде стояти тут сотні і сотні років.” Нещодавно я ходив дивитися на це старе дерево, то лише корч.

“Бо тут не маємо ми постійного міста.” Ні, ніщо з того, що тут на землі, що ви бачите, не перебуватиме постійно. Йому має прийти кінець. Все, що є смертним, має звільнити місце безсмертю. Отож, не має значення, наскільки добрі ми будуємо наші шосе, наскільки гарні ми витворюємо наші будівлі, все це має відійти, бо тут нема нічого, що могло б перебувати постійно. Лише Невидиме є тим, що перебуватиме постійно.

Я пам'ятаю будинок, в якому ми жили, то була стара дерев'яна хатинка, обліплена глиною. Я...Мабуть, можливо, багато хто ніколи не бачив будинку, обліпленого глиною. Але він був увесь обліплений глиною, і здоровенні міцні колоди, які були в старому будинку, я думав, що той будинок простоїть сотні років. Але, знаєте, сьогодні на тому місці, де стояв той будинок, проходить будівництво житлового дому. Там все дуже змінилося. Все змінюється. Але... .

І я дивився на свого батька, він був, скоріше, низькорослим, кремезним чоловіком, дуже сильним, і він був одним з найсильніших чоловіків невисокого зросту, кого я знав. Я зустрів містера Кутса, чоловіка, з яким він працював на лісозаготівлі, він був лісорубом, і близько року тому, і містер Кутс є моїм дуже хорошим товаришем, і дияконом Першої Баптистської Церкви, і він сказав: “Біллі, ти маєш бути дуже сильним чоловіком.”

І я сказав: “Ні, я не такий, містере Кутс.”

Він сказав: “Якщо ти вдався в свого татка, ти будеш таким.” Сказав: “Я бачив, як той чоловік, вагою в сто сорок фунтів [шістьдесят три кілограми—Прим. перекладача], сам один завантажував до вагону колоду, яка важила дев'ятсот фунтів [приблизно чотириста кілограмів—Прим. пер.]” Він просто знав, як робити це. Він був сильним. Я бачив, як він приходив помитися та приготуватися до обіду, коли мати кликала його.

І в нас була стара яблуня на передньому дворі, і, потім, там було три або чотири невеличких позаду. І якраз на середньому дереві було старе дзеркальце, розбите, досить велике. І було прикріплене до дерева декількома цвяхами, загнутими. Щось на зразок того, що деякі з вас, теслі, що слухають, назвали б “вішалка.” Вони були загнуті, щоб тримати дзеркальце на своєму місці. І там був старий циновий гребінець. Хто коли-небудь бачив старий циновий. . .старомодний циновий гребінець? Він в мене просто перед очима.

І потім там була невеличка лавка для прання, лише невеличка дошка на косих ніжках, прилаштована до дерева. Там невеличка, стара зелено-жовта водокачка, якою ми накачували воду, і ми милися під тим старим деревом. І мама брала борошняні мішки і робила рушники. Чи користувався хто коли-небудь рушниками з мішковини? Авжеж, тепер я справді почуваюся неначе вдома. І ті великі, старі грубезні рушники! І коли вона влаштовувала нам, дітям, баню, вона. . .вона немовби здирала шкіру кожного разу, коли витирала. І я пам'ятаю той старий мішок з-під борошна. І вона повитягувала деякі з ниток і поробила невеличкі китиці, щоб неначе прикрасити його.

Хто спав коли-небудь на солом'яному матраці? Отак, ну—ну ти тільки подумай! Хто знає, що таке подушка з поліві? Авжеж, Брате Гловер, я тепер вдома, без усякого сумніву! Солом'яний матрац, авжеж, пройшло не дуже-то багато часу, відколи я його змінив, і то було. . .О-о, то—то є добре спання, прохолодно. Потім взимку брали стару перину і клали на нього, ви розумієте, і потім над нами потрібно було прилаштовувати шматок брезенту, тому що сніг задував у щілини в домі, розумієте, де старі покрівельні дошки піднімало, розумієте, і крізь це замітало снігом. І, о-о, мені це дуже добре пам'ятається.

І потім, у татка була щіточка для гоління. Я. . .Зараз це вас здивує. Її було зроблено з кукурудзяних китиць, щіточка для гоління з кукурудзяних китиць. Він брав старе мамине лужне мило, яке вона робила, розпінював його та наносив собі на обличчя цією кукурудзяною щіточкою, і голився великою, старою простою бритвою. А в неділю він брав клаптики паперу, заправляв собі за комірць, вони носили целулоїдні комірці, і прилаштовували навколо комірця ось так, щоб мильна піна не попала на комірць сорочки. Чи бачили ви, як це робиться? Отак, подумати тільки!

Я пригадую невеличкий струмочок унизу, куди ми ходили, щоб напитися води, та набирали собі воду старим гарбузовим ковшем. Хто бачив коли-небудь гарбузовий ківш? Гаразд, хто з вас з Кентуккі, в усякому разі? Так, добре, лише погляньте на кентуккійців. Добре, о-о, я—я просто в. . . Я думав, що тут всі з Оклахоми та Арканзасу, але, здається, що понаїхало Кентуккі. Авжеж, декілька місяців тому в Кентуккі знайшли нафту, ви знаєте, тому, можливо, декотрі з них їдуть у цей бік.

І потім я пам'ятаю, коли тато приходив та вмивався перед обідом, він засукував свої рукави, і ті невеличкі, короткі кремезні руки. І коли він мив руки, хлюпав водою собі в обличчя, ті м'язи просто напружувалися на його коротких руках. І я сказав: “Знаєш-но, мій тато проживе сто п'ятдесят років.” Він був таким дужим! Але він помер у п'ятдесят два. Розумієте? “Тут ми не маємо постійного міста.” Саме так. Ми не можемо перебувати постійно.

Ось, давайте-но здійснимо невеличку подорож, всі з нас. У кожного з вас тут є певна історія життя, так само як і в мене, і це добре — іноді ненадовго пройтися стежками пам'яті. Як ви думаєте? Просто повернутися назад, і давайте-но всі ненадовго повернемося назад, назад до схожих переживань, як були малими дітьми.

І тепер перша частина історії життя. Я лише трошки торкнувся цього, бо це є в книзі, і багато в кого з вас є ця книга.

Мене було народжено у невеличкій хатинці в горах, високо в горах у Кентуккі. В них була одна кімната, в якій ми жили, ніякого килиму на підлозі, ніяких навіть дошок на підлозі, була просто лише гола підлога. І пень, обрізана верхівка пня з трьома ніжками на ньому — то був наш стіл. І оті всі маленькі Брангами скупчувалися там навколо, та надворі перед невеличкою старою хатинкою, та вовтузилися, неначе купка опоссумів вовтузилися там у пилюці, ви знаєте, всі маленькі братики. Нас було дев'ятеро, і одна маленька дівчинка, і в неї справді був нелегкий час серед тієї купи хлопчаків. Ми ще й сьогодні повинні віддати їй шану за те, що ми чинили в ті дні. Вона не могла ходити з нами усюди, ми проганяли її, вона була дівчинкою. Отож, вона не могла приймати в цьому участі, ви розумієте. Тому в нас. . . І всі. . .

Пригадую, що за столом у нас було лише два стільці, і вони були зроблені з дерева з корію. Просто зплетені з молодого гікорі, а знизу вони були прикрашені корою гікорі. Чи бачив хто коли-небудь стілець з кори гікорі? Так. І мені все ще чується мамин голос. О-о, пізніше, коли ми переїхали туди, де в неї була дощата підлога, з тими малюками на її колінах ось *так*, та розхитуючи той старий стілець, просто грюкаючи, грюкаючи, грюкаючи по підлозі. І я пам'ятаю, для того, щоб малеча не вибігала за двері, коли вона прала або щось таке, вона клала стілець та перевертала його за діагоналлю у дверях, щоб малеча не вибігала надвір, коли їй потрібно було піти до струмочка набрати води, та інше.

І мамі було п'ятнадцять років, коли я народився, татові було вісімнадцять. І я був першим з дев'яти дітей. І мені розповідали, що того ранку, коли я народився. . .

Отож, ми були дуже бідними, просто найбідніші з бідних. І в нас у цій невеличкій хатинці не було навіть віконця. Були такі наче дерев'яні віконниці, які відкривалися. Я сумніваюся, чи бачили ви коли-небудь щось подібне. Невеличкі віконниці, які відкривалися, замість вікна, вдень їх тримали відкритими, а на ніч закривали. Ми в ті дні не могли ввімкнути електричне світло або навіть запалити керосинку, у нас було те, що ви називаєте "лойова лампа." Ось, я не знаю, чи знали ви коли-небудь, що то таке — лойова лампа. Гаразд, що ви. . . І чи купували ви коли-небудь. . . палили соснові гілочки? Тож просто візьміть соснову гілочку і запаліть її та покладіть її на кришечку — вона горітиме. І це. . . трошки чадітиме, але в них не було ніяких меблів, в усякому разі, щоб закоптити. Тому це якраз. . . хатинка наповнювалася димом. Тягнуло добре, бо на даху було досить такого, щоб створювати протяг. Тому це. . .

І я народився 6-го квітня 1909 року. Звичайно, ви знаєте, від цього я віком трохи старший за двадцять п'ять років. І ось, того ранку, коли я народився, мати сказала, що вони відкрили вікно. Отож, в нас не було лікарів, була бабка-повитуха. Лише. . . І цією бабкою-повитухою була моя бабуся. І, ось, коли я народився та вперше заплакав, і—і мати хотіла подивитися на свою дитину. І—і вона сама тоді була не більше як дитина. І коли вони відкрили невеличке віконце, якраз на світанку, близько п'ятої години. І. . . На невеличкому куші сиділа пташка малинівка. Як ви всі бачили її малюнок у—у моїй книжці історії мого життя. Там сиділа малинівка, просто співала, шосили.

Мені завжди подобалися малинівки. Отож, ви, хлопці, там у радіоефірі, не стріляйте у моїх пташок. Розумієте, вони—вони—вони. . . То мої пташки. Чи ви коли-небудь чули легенду про малинівку, як вона одержала свою червону грудку? Я зупинюся тут на хвилинку. Як вона одержала свою червону грудку. . . Одного дня було, що Цар царів помирав на Хресті, і Він страждав, і до Нього ніхто не підійшов. В Нього не було нікого, щоб допомогти Йому. І була маленька коричнева пташечка, яка хотіла витягти ті цвяхи з Хреста, і вона раз по раз підлітала до Хреста та смикала за ті цвяхи. Вона була занадто маленька, щоб витягти їх, і її маленька грудка стала червоною від крові. І відтоді її грудка червона. Не стріляйте в них, хлопці. Залишіть їх у спокої.

Вона сиділа збоку вікна, щебечучи, як звичайно співають малинівки. І—і тато відчинив вікно. І коли вони відчинили це маленьке віконечко, те Світло, яке ви бачите на фотографії, ввійшло, обертаючися, через вікно, говорить моя мати, і зависло над ліжком. Бабуся не знала що й сказати.

Отож, ми...не були релігійною родиною. Мої родичі католики. Я ірландець з обох боків. Мій батько чистокровний ірландець, Брангам. Моя мати — Гарві; лише тільки, її батько одружився з індіанкою з племені черокі, отож, це трошки змішало ірландську кров. І батько та мати не ходили до церкви, і вони взяли шлюб не в церкві, і в них взагалі не було ніякої релігії. І отам у горах не було навіть католицької церкви. Отож, вони прийшли туди серед ранніх поселенців, двоє Брангамів прийшли туди, і від цього взяв початок увесь рід Брангамів; отакий родовід сім'ї.

І потім вона відкрила...Коли вона відкрила це вікно, і це Світло встало там, вони не знали, що робити. Тато купив собі (казала мама) новий комбінезон на честь цього випадку. Він стояв з...тримав свої руки в нагруднику старого комбінезона, як робили лісники та лісоруби в ті дні. Це налякало їх.

І ось, після того, як мені виповнилося, мабуть, десять днів, або щось таке, вони принесли мене до невеличкої баптистської церкви, яка називалася “Царство Опоссумів.” Баптистська церква Царства Опоссумів. Оце так назва. Там був один немолодий роз'їздний проповідник, старомодний баптистський проповідник об'їжджав ту місцевість щось кожні два місяці. На...Люди збиралися разом на невеличке служіння, співали декілька псалмів, але проповідування в них було, коли був той роз'їздний проповідник. Вони щорічно платили йому мішок гарбузів та дещо подібне до цього, ви розумієте, що люди вирощували, щоб дати йому. І той старий проповідник, проїжджав мимо, і там він звершив молитву за мене, коли я ще був малим. То був мій перший похід до церкви.

У віці приблизно...віком трошки старший двох років, сталося перше видіння.

Авжеж, вони розповіли усюди в горах, що: “Ввійшло оце Світло.” Тож це намагалися пояснити. Деякі говорили, що то, мабуть, світло сонця відбилосся від дзеркала в будинку. Але там не було ніякого дзеркала. І сонце ще не зійшло, тому що було занадто рано, п'ята година. І тоді, о-о, вони просто обминали Це. І коли мені було щось близько...мабуть, майже три роки... .

Тепер, я повинен бути щирим. Існують речі, про які я не люблю говорити, і я бажав би, щоб я міг це обминути, і не потрібно було б говорити це. Але все ж таки, щоб сказати правду, ти повинен говорити правду, чи то про самого себе, чи то про твою рідню. Бути щирим щодо цього, і завжди так само.

Мій батько був далекий від того, щоб бути релігійною людиною. Він був типовим гірським хлопцем, який постійно пив, увесь час. І він попав у якісь неприємності, в бійку, і двоє чи троє чоловіків були мало не вбиті, коли вони билися, стрілялися та різалися ножами, на якійсь гулянці там у горах. І тато був одним з тих, хто почали цю бійку, тому що там образили його товариша, і

вдарив когось стільцем. І...Той чоловік витяг свого ножа і збирався прирізати татового товариша на підлозі своїм ножем, у серце, а тато заступився за нього. І це справді, мабуть, була жаклива бійка, бо вони, аж з Барксвілла, на багато миль звідти, вони послали шерифа за татом, верхи на коні.

Отож, той чоловік був на межі смерті. Можливо, що хтось з його родичів слухає. Я назву його ім'я, його звали Вілл Ярброу. Вони, мабуть...Я думаю, деякі з них у Каліфорнії, з його синів. Але він був забіякою, великий дужий чоловіча, свого власного сина прибив рейкою з забору. Отож, він—він був дуже міцним та недобрим чоловіком. І ось, між ним і татом була страшна бійка на ножах. І мій батько мало не вбив того чоловіка, тож йому довелося втекти та залишити Кентуккі та податися через річку до Індіани.

І в нього був один брат, який жив, у той час, у Луїзвіллі, Кентуккі, був помічником керуючого Деревообробними Фабриками у Кентуккі, в Луїзвіллі. І ось, тато подався, щоб знайти свого старшого брата. Тато був наймолодший з хлопців, з сімнадцяти дітей. І, тому, він пішов, щоб знайти свого старшого брата, і на якийсь час, майже на рік, він зник. Він не міг повернутися, бо влада розшукувала його. І тоді, коли ми одержали звістку від нього листом, що був підписаний іншим ім'ям, але то він повідомляв матері, яким чином вона одержуватиме від нього звістку.

І потім, я пригадую, одного дня, струмочок (ця невеличка хатинка) знаходився якраз за будинком. І—і в той час, після...Дев'ять...одинадцять місяців різниці між мною та моїм молодшим братом, і він все ще повзав. І в мене в руці був великий камінець, і я намагався похвалитися йому, як далеко я можу закинути цього каменя в грязюку, там, де з землі вибігав струмок і утворював мулистий ґрунт. І я почув пташку, і вона щебетала там на дереві. І я підняв очі до того дерева, і пташка полетіла геть, і, коли вона полетіла, до мене проговорив Голос.

Тепер, я знаю, ви думаєте, що я не міг розуміти та пам'ятати того. Але Господь Бог, Хто є Суддею, земля та небо і все, що в них, знають, що я кажу правду.

Та пташка, коли вона полетіла, звідти, де на дереві сиділа пташка, пролунав Голос, неначе вітер подув у куші, і Він сказав: "Ти житимеш поблизу міста, що називається Нь'ю-Олбані." І я жив, від того часу, як мені було три роки, до сьогодні, не далі як за три милі від Нь'ю-Олбані, Індіана.

Я пішов та розповів своїй матері про це. Авжеж, вона подумала, що мені просто приснилося, або щось таке.

І пізніше ми переїхали до Індіани, і батько пішов на роботу до одного чоловіка, містера Уотена, замощного чоловіка. Він був власником Уотен Дістілеріз. І він володів значними акціями; він мультимільйонер, та Луїзвілл Колонелз, та—та бейсбол, і так далі.

І тоді ми жили там поблизу. І тато був бідною людиною, однак він не міг жити без своєї пиятики, тому він—він почав виробляти віскі самогонним—самогонним апаратом.

І тоді це лягло на мене важким тягарем, бо я був найстаршим з дітей. Мені доводилося ходити та носити воду для цього апарату, щоб постійно охолоджувати ті змійовики, коли вони виробляли віскі. Потім він продавав його, і потім він купив собі два або три таких апарати. Ось, це та частина, про яку мені не подобається розповідати, але то є правдою.

І я пригадую, як одного дня, від хліву, йшов до хати, плачучи. Бо там позаду був ставок, то...де рубали лід. Багато хто з вас пам'ятають, коли рубали лід та складали його в тирсу. Отак-то, отаким чином містер Уотен зберігав лід в тій місцевості. А батько був водієм у нього, особистим водієм. І коли...цей ставок був повен риби, і коли вони ходили рубати лід, та зносили його та складали його в тирсу, потім, коли влітку цей лід розтавав, з часом, це був досить-таки чистий, я думаю, більше схожий на озерний лід, і його можна було використовувати, не для пиття, але щоб зберігати воду прохолодною, обкладали ним свої відерця та своє молоко, і таке інше.

І одного дня, несучи воду звідти від цієї водокачки, відстань становила приблизно один міський квартал. Я схлипував, дивлячися на тих, в кого не було цього, тому що я приходив зі школи, і всі хлопці йшли на ставок, рибалили. Мені справді подобалося рибалити. І ось, вони всі, крім мене, йшли на риболовлю, а мені потрібно було носити воду для цього апарату. Звичайно, так, про це потрібно було мовчати, був сухий закон. І я...Це було вельми важким тягарем. І я пам'ятаю, що йшов там з забитим пальцем на носі, і в мене під пальцем було прив'язано кукурудзяний качанчик, щоб вберегти його від грязюки. Чи робив це хто-небудь з вас? Просто прилаштуєш кукурудзяний качанчик собі під палець ось так і обмотуєш його ниткою. Це зберігає твій палець піднятим, майже як черепахова голова, ви розумієте, стирчить. Ви могли вистежити мене, куди б я не пішов, з цим кукурудзяним качанчиком в мене під пальцем; куди б я не пошкандибав із ним, ви розумієте. В мене не було ніяких черевиків, щоб носити. Отож, ми ніколи не носили черевиків, іноді половину зими. Якщо ми носили, ми...це було лише те, що ми могли підібрати, хтось давав нам. І одіж, яку хтось, з милосердя, давав нам.

І я зупинився під цим деревом, і я сидів там, просто хлипаючи, (це було у вересні) бо мені хотілося піти на риболовлю, мені треба було невеличкими відерцями для патоки наносити води у декілька діжок, приблизно ось *такої-от* висоти, на півгалона, тому що я був лише малим хлопчиком віком приблизно семи років. І я виливав їх у велику діжку, і потім повертався і набирав іще два відерця і повертався, накачуючи її. Отака в нас була вода. І вони збиралися того вечора прогнати заміс того кукурудзяного віскі, цей чоловік разом з татом, там у хаті.

І я плакав, і раптом я почув, як щось зашуміло, неначе вихор, щось подібне до цього (ось, я сподіваюся, що це не дуже голосно), почало: “Гу-у-у-у-ш, гу-у-у-у-ш,” — ось такий шум. Так, стояла мертва тиша, і я озирнувся. І знаєте що, невеличкий вихор, мені здається, ви називаєте їх невеличкими циклонами. Осінньої пори вони проносяться кукурудзяними ланами, ви знаєте, листя та все інше, восени, листя тільки-но почало жовтіти. А я знаходився під величезною білою тополею, що стояла приблизно на півдорозі між хлівом та будинком. І я почув той шум. І я озирнувся, було так само тихо, як у цьому приміщенні. Ніде жоден листочок не поворухнувся, ніщо. І я подумав: “Звідки виник той шум?” Отож, я подумав: “Мабуть, звідти.” Лише хлопчик. А це ставало все гучнішим та гучнішим.

Я підняв свої невеличкі відерця та схлипнув ще декілька разів і пішов стежкою, я відпочивав. І я відійшов лише на декілька футів від нього, від цього місця під гілками цього великого дерева, і, о-о, закружляв голосний вихор. І я озирнувся, щоб побачити, і на висоті приблизно в половину того дерева був іще один вихор, що застиг на тому дереві, обертався і обертався, рухаючи те листя. І от, я подумав, що нічого дивного, тому що це було саме тієї пори року, і осінь, так, коли виникають ті вихри. Невеличкі. . . Ми називаємо їх “вихри.” І вони—і вони піднімають пилюку. Ви бачили їх у пустелі, ось так. Те ж саме. Отож я придивився, але він не відходив. Звичайно то був порив лише на якусь мить, потім він зникає, але він був там вже дві хвилини або довше.

Отак, я знову пішов стежкою. І я озирнувся, щоб знову поглянути на це. І коли Це з’явилося, людський Голос, настільки ж чутний, як і мій, промовив: “Ніколи не пий, не пали, не занечишуй своє тіло жодним чином. Для тебе буде робота, коли ти підростеш.” Ох, це налякало мене мало не до смерті! Можете собі уявити, як почувався маленький хлопчина. Я впустив додолу ті відерця, і побіг додому з усіх сил, волаючи не своїм голосом.

А в тій місцевості водилися мокасинові змії, і вони були дуже отруйні. Мати подумала, що, проходячи по саду, я, мабуть, наступив на мокасинову змію, і вона побігла мені назустріч. І я застрибнув їй на руки, волаючи, обіймаючи її та цілуючи її. І вона сказала: “Що таке, тебе вкусила змія?” Пильно оглянула мене.

Я сказав: “Ні, мамо! Там он на тому дереві сидить людина.”

І вона сказала: “Ох, Біллі, Біллі! Невже?” І вона сказала: “Може, ти зупинився та заснув?”

Я сказав: “Ні, мем! Ось там на тому дереві сидить людина, і Він наказав мені не пити і не палити.”

“Не пити віскі та—та інше.” А я носив воду для самогонного апарату, якраз тоді. І Він промовив: “Ніколи не пий і не занечишуй своє тіло жодним чином.” Це аморально, ви знаєте, і моя дитина. . . молоді чоловіки з жінками. І наскільки мені відомо,

я жодного разу не був винен у такому. Господь допоміг мені у всьому цьому, і коли я йтиму далі, ви побачите. Отож тоді: “Ніколи не пий і не пали і не забруднюй своє тіло жодним чином, бо на тебе чекає робота, коли ти підростеш.”

Отакої, я розповів про це матері, а—а вона лише посміялася з мене. І я був просто в істеричному стані. Вона поклікала лікаря, і він сказав: “Ну що ж, він просто нервовий, оце і все.” Тож вона поклала мене до ліжка. І я ніколи, починаючи від того дня аж до цього, ніколи більше не проходив повз те дерево. Я був наляканий. Я обходив з іншого боку садка, бо я думав, що на тому дереві сидить людина, і Він говорив зі мною, сильний низький Голос, що промовляв.

І потім якось, приблизно місяцем пізніше, я бавився к'юльками разом з моїми малими братиками, на передньому дворі. Та раптом мене охопило дивне відчуття. І я зупинився і присів біля дерева. А ми були якраз на березі річки Огайо. І я поглянув у напрямку Джефферсонвілля, і я побачив, як виріс міст і перетнув її, річку, простерся над річкою. І я побачив шістнадцять чоловік, (я перерахував їх) що впали звідти та загинули на тому мості. Я помчав до своєї матері та розповів, і вона подумала, що я задрімав. Але вони запам'ятали це, і як відтоді минуло двадцять два роки, міський міст (по якому багато хто з вас проїжджає, коли ви перетинаєте там) перетнув річку на тому ж самому місці, і шістнадцять чоловік загинуло на будівництві того мосту на річці.

Ніколи не було такого, щоб це не виявилось цілком правдивим. Як ви бачите Його тут у аудиторії. Це було так само увесь час.

Отож, вони думали, що я був просто нервовим. Щодо цього, то я нервова людина, це справді так. І, якщо ви коли-небудь помічали, люди, які—які схильні до того, щоб бути духовними — вони нервові.

Погляньте на поетів та на пророків. І погляньте на Вілліама Коупера, який написав цю відому пісню: “Із ран Спасителя текла струмком святая Кров.” Чи ви коли-небудь... Вам відома ця пісня. Нещодавно я стояв біля його могили. Брат Джуліус, мені здається, я не знаю, ні... так, саме так, був разом зі мною біля його могили. І—і ось, після того, як він написав цей псалом, надхнення залишило його, він шукав річку, щоб вчинити самогубство. Розумієте, дух полишив його. І такі люди, як поети та письменники та... тобто ні... я маю на увазі — пророки.

Погляньте на Іллю, коли він стояв на горі та покликав вогонь з неба та покликав дощ з неба. Потім, коли Дух полишив його, він втік від страху перед жінкою. І Бог знайшов його у сховку у печері, через сорок днів.

Погляньте на Йону, з достатнім надхненням, коли Господь помазав його, щоб так проповідувати там у Ніневії, що місто розміром з Сент-Луїс покалося у вереті. А потім, коли Дух

полишив його, що з ним сталося? Ми бачимо його на горі, після того, як Дух полишив його, благав Бога забрати його життя. І, розумієте, це надхнення. І коли все це відбувається, це—це щось робить із тобою.

Потім я пригадую, що було далі. Я став юнаком. (Я трошки буду поспішати з наступним.) Коли я став юнаком, в мене були думки, як і у всіх юнаків. Я... відвідуючи школу, я зустрічав тих дівчат. Знаєте, я був дуже сором'язливий, ви знаєте. І я—я, врешті-решт знайшов собі подружку. І як і всі хлопці, близько п'ятнадцяти років, я думаю. І—і ось, о-о, вона була вродлива. Так, в неї очі були неначе в горлиці, її зубки були неначе перлини, а шия неначе в лебедя, і вона—вона була дуже гарненькою.

І ще один хлопець, він... ми були приятелями, тож він узяв у свого татка старий “Форд-Т,” і в нас було побачення з нашими дівчатами. І ми збиралися взяти їх на прогулянку, покататися. В нас було достатньо, щоб купити два галони бензину. Нам довелося підняти заднє колесо на домкрат, щоб завести його. Я не знаю, пам'ятаєте ви це чи ні, розумієте, щоб завести його. Але ми—ми справді добре прогулялися.

І ось, у мене в кишені було кілька п'ятицентових монет, і ми зупинилися в одному місці та купили... за п'ять центів можна було купити сендвіч з шинкою. І ось, о-о, я був багатий, я міг купити аж чотири таких! Розумієте? І опісля ми з'їли сендвічі та випили кока-колу. Я пішов був, щоб здати назад пляшки. І, на мій подив, коли я відійшов, (жінки якраз тільки-но почали відпадати від пристойності, того часу, тобто, від жіночості) моя крихітна горлиця палила цигарку.

Що ж, в мене завжди була своя думка про жінку, яка палить цигарки, і вона не змінилася анітрохи з того часу. Це так. Це найнепристойніше, що вона здатна зробити. І це саме так. І—і я думав, що я... Отже, цигаркова компанія може переслідувати мене за це, але, я кажу вам, це просто диявольська штука. Це найбільший вбивця та диверсія, яку має цей народ. Краще б мій син був п'яничкою, аніж курцем. Це правда. Краще б я побачив, як моя дружина лежить на підлозі, п'яна, аніж побачити її з цигаркою. Це як... .

Отож, цей Дух Божий, який зі мною, якщо То є Дух Божий (оскільки ви можете сумніватися), ви, хто палите цигарки, коли опиняєтеся там, ви маєте слабкий шанс, тому що це просто... кожного разу. Ви помітили це на платформі, як Він засуджує це. Це жахливо. Тримайтеся подалі від цього. Жінкі, якщо ви були винні в цьому, будь ласка, в Ім'я Христа, відійдіть від цього геть! Це знівечить вас. Це вб'є вас. Це... Це—це рак цілими вагонами.

Лікарі намагаються попередити вас. І потім, як вони можуть продавати вам оце сміття! Якщо ви зайдете в аптеку і скажете: “Куплю... Я хочу купити на п'ятдесят центів раку.” Еге ж,

запроторять до психлікарні. Та коли ви купуєте на п'ятдесят центів цигарок — ви купуєте те ж саме. Так кажуть лікарі. О-о, цей народ з'їхав з глузду через гроші. Це жахливо. Це вбивця. Це доведено.

Атож, коли я побачив, що ця гарненька дівчинка поводить себе просто як ділова, оця цигарка в її руці, це мало не вбило мене, тому що я справді думав, що любив її. І я подумав: “Так-так. . .”

Ось, мене називають “ненависником жінок,” вам це відомо, тому що я завжди начебто як проти жінок, але не проти вас, Сестри. Я лише проти того, як поведуться сучасні жінки. Це так. Порядні жінки повинні триматися остороно.

Але я пригадую, коли там вмикали батьків апарат, я повинен був бути надворі, з водою та іншим, бачив молодих жінок, яким ще не було й сімнадцяти-вісімнадцяти років, отам з чоловіками мого віку, п'яних. І їх потрібно було приводити до тьми та давати їм чорну каву, щоб відправити додому — готувати своїм чоловікам вечерю. О-о, щось на зразок цього, я казав: “Я. . .” Моїм словом тоді було: “Вони не варті доброго чистого набою, щоб пристрелити їх.” Це так. І я ненавидів жінок. Це так. І я повинен зараз просто пильнувати за тим, щоб далі так не думати.

Отак, але ось, порядна жінка — то перлина в чоловічій короні. Вона має бути поважаною. Вона. . . Моя мати є жінкою, моя дружина — також, і вони прекрасні. І в мене є тисячі Сестер-Християнок, до яких я ставлюся з найвищою повагою. Та якщо—якщо вони можуть поважати те, якими Бог створив їх — материнство та справжня королева, тоді все гаразд. Вона є найліпшим з того, що Бог міг дати чоловікові — дружина. За винятком спасіння, дружина — це найкраще, якщо вона порядна дружина. Але якщо вона не така, Соломон сказав: “Чеснотна дружина — перлина в чоловічій короні, але мерзотна або недобра — то вода в його крові.” І це так, це найгірше, що може статися. Тому порядна жінка. . . Якщо в тебе порядна жінка, брате, тобі слід ставитися до неї з найвищою пошаною. Це так, ти повинен робити так. Справжня жінка! І, діточки, якщо у вас є справжня мати, яка залишається вдома та старається піклуватися за вами, тримає вашу одіж у чистоті, відправляє вас до школи, навчає вас про Ісуса, ви маєте шанувати цю стареньку дорогу матусю з усіх своїх сил. Ви маєте ставитися з пошаною до цієї жінки, так, добродію, тому що вона є справжньою матір'ю.

Вони говорять про неосвіченість у горах Кентуккі. Її видно у цій собачій гидоті отут. Деякі з тих стареньких матерів отам могли приїхати б сюди у Голівуд та навчити вас, сучасні матері, як виховувати ваших дітей. Нехай-но лише її дитина прийшла б якось уночі з розпатланими косами, та губами. . . в комбінації, (як ви це називаєте?) косметиці, яку вони накладають собі на обличчя, її сукня вся стиснулася на один бік, проवेशталася всю ніч, п'яна, брате, вона взяла б лозину з того дерева гікорі, і вона

більше б нікуди не ходила. Кажу вам, вона б. . . І якби у вас було побільше цього, у вас отут був би краший Голівуд, та краща нація. Це так. Це правда. “Просто старайся бути сучасним,” — то—то одна з диявольських штучок.

Отож, ця дівчинка, коли я подивився на неї, в мене просто серце кров'ю облилося. І я подумав: “Бідолашна.”

А вона сказала: “О, хочеш цигарку, Біллі?”

Я сказав: “Ні, мем.” Я сказав: “Я не палю.”

Вона сказала: “Отак, ти сказав, що ти не танцюєш.” Вони хотіли піти на танці, а я не робив цього. Тож вони сказали, що там були танці, те, що вони називали Сикамоброві Парки.

І я сказав: “Так, я не танцюю.”

Вона сказала: “Отже, ти не танцюєш, ти не палиш, ти не п'єш. Як же ти взагалі розважаєшся?”

Я сказав: “Ну, мені подобається рибалити і мені подобається полювати.” Це її не цікавило.

Тож вона сказала: “Візьми оцю цигарку.”

І я сказав: “Ні, мем, дякую. Я не палю.”

А я стояв на фендері. На старих “Фордах” був такий звужений борт, ви пам'ятаєте, і я стояв на тому фендері, сидячи на задньому сидінні, вона і я. І вона сказала: “Ти маєш на увазі, що ти не випалиш цигарку?” Сказала: “У нас, у дівчат більш міцні нерви, ніж у тебе.”

І я сказав: “Ні, мем, я не думаю, що я хочу це зробити.”

Вона сказала: “Ага, ти великий мамин синочок!” Ох, оце так! Я хотів бути великим лихим Біллом, тож я—я, звісно, не хотів ніякого маминого синочка. Розумієте, мені хотілося бути боксером—професіоналом, отаке в мене було уявлення про життя. Тож я сказав. . . “Мамин синочок! Мамин синочок!”

Я не міг цього витримати, тому я промовив: “Дай-но її мені!” Простягнув свою руку, я сказав: “Я покажу тобі, мамин я синочок чи ні.” Вийняв ту цигарку та почав запалювати сірника. Отож, я знаю, що ви. . . Ось, я не несу відповідальності за те, що ви думаєте, я відповідаю лише за те, щоб говорити правду. Коли я став припалювати ту цигарку, настільки ж твердо вирішивши випалити її, як і підняти цю Біблію, розумієте, я почув, як щось почало: “Гу-у-у-ш!” Я спробував ще раз, я не міг взяти її до свого рота. І я заплакав, я впустив її додолу. Вони стали сміятися з мене. І я подався додому, пішов полем, присів там, плачучи. І—і то було жахливе життя.

Я пригадую, як одного дня тато плив річкою разом з хлопцями. Мій брат і я, ми повинні були взяти човна та пройтися вгору та вниз річкою, збираючи пляшки, щоб наливати в них віскі. Ми одержували по п'ять центів за дюжину їх, підбирали їх річкою. І зі мною був тато, і в нього була одна з тих невеличких

пласких. . . Мені здається, то були напівпінтові пляшки. І там було одне дерево, повалене вітром, і тато. . . І разом з ним був цей чоловік, містер Дорнбуш. В мене був його. . . В нього був гарний човен, і я хотів мати добрі стосунки з ним, тому що мені хотілося користуватися тим човном. Там було добре кермо, а в мого взагалі не було ніякого керма. В нас були лише старі дошки, якими гребли. І якби він дозволив мені користуватися тим човником. . . Отож, він робив зварку, і він робив для татка апарати. Тож він. . . Вони закинули ноги на те дерево, і тато сягнув рукою собі в задню кишеню та витяг невеличку пласку пляшечку віскі, подав її йому, і він ковтнув, повернув її татові, і він ковтнув, і поставив її на невеличкий сучок на тому дереві, що впало. І містер Дорнбуш узяв її, промовив: “Будь ласка, Біллі.”

Я сказав: “Дякую вам, я не п’ю.”

Він сказав: “Брангам, і не п’єш?” Кожен помирав не своєю смертю, майже. І він сказав: “Брангам, і не п’єш?”

Я сказав: “Ні, добродію.”

“Так, — озвався тато, — в мене виріс один мамин синочок.”

Мій тато назвав мене маминим синочком! Я сказав: “Дай-но мені ту пляшку!” І я відкрутив того корка, твердо вирішивши пити, і коли я став підносити її — “Гу-у-у-ш!” Я віддав назад пляшку і шосили побіг геть полем, плачучи. Щось не дозволяло мені зробити це. Розумієте? Я не міг сказати, що в мені було щось добре (я твердо вирішив зробити це), але то Бог, благодать, дивна благодать, яка вберегла мене від роблення всього того. Я хотів це робити, сам, але Він просто не дозволяв мені цього зробити.

Пізніше я зустрів одну дівчину, коли мені було близько двадцяти двох років, вона була чарівна. То була дівчина, яка ходила до церкви, німецька лютеранка. Її звали Брумбах, Б-р-у-м-б-а-х, виникло від імені Брумбах. І то була хороша дівчина. Вона не палила і не пила, і—і вона не танцювала або щось таке, хороша дівчина. Якийсь час я зустрічався з нею, і я. . . Тоді близько двадцяти двох, я заробив грошей достатньо, щоб купити собі старенького “Форда,” і я. . . ми разом їздили на прогулянки. І ось, того часу, там поблизу не було лютеранської церкви, вони переїхали туди з Говард Парк.

І ось, вони були. . . один служитель, той, хто звершив рукопокладення наді мною в Місіонерській Баптистській церкві, доктор Рой Девіс. Сестра Апшоу, той самий, що послав до мене Брата Апшоу, тобто сказав йому про мене, доктор Рой Девіс. І ось, він проповідував, і була Перша Баптистська Церква, або. . . Мені здається, що то була не Перша Баптистська Церква, ані, то була Місіон-. . . називалася Місіонерська Баптистська церква Джефферсонвілля. І того часу він проповідував там, і ми ввечері ходили до церкви, тож. . . і ми поверталися назад. І я ніколи не приєднувався до церкви, але мені просто подобалося ходити з нею. Тому що головною думкою було “ходити з нею,” широ кажучи.

І ось, зустрічався з нею, і одного дня я. . . Вона була з хорошої родини. І я почав розмірковувати: “Знаєш-но, знаєш-но, не слід мені відбирати час в цієї дівчини. Це—це неправильно, тому що вона хороша дівчина, а я бідняк, і—і я. . .” Мій тато підірвав собі здоров’я, і я—я. . . Мені ніяк не заробити достатньо на життя з такою дівчиною, яка звикла до гарного дому та до килимів на підлозі.

Я пригадую перший килимок, який я взагалі побачив, я не знав, що то таке. Я обійшов його навколо. Я думав, що то була найгарніша річ, яку я коли-небудь бачив в своєму житті. “Як вони могли покласти ось таке на підлогу?” То був перший килимок, який я побачив. То був—то був один з цих. . . Мені здається, що це називають “половики.” Я можу сказати це неправильно. Щось начебто “зплетене,” або щось таке, що прикрашене та лежить на підлозі. Багато зеленого і червоного, і великі троянди пороблено всередині. То була гарна річ.

І ось, я пригадую, я—я вирішив собі так, що я або маю попрохати її вийти за мене заміж, або я маю забратися геть і дозволити якомусь порядному чоловікові одружитися з нею, комусь, хто був би чесним з нею, міг би заробити їй на життя і міг би бути ласкавим до неї. Я міг бути ласкавим до неї, але я—я—я заробляв лише тільки двадцять центів за годину. Тож я не міг заробити дуже то багато на життя для неї. І я. . . З усією тією родиною, про яку ми мусили піклуватися, і тато підірвав собі здоров’я, і я повинен був піклуватися про всіх їх, тож у мене був вельми важкий час.

Тому я думав: “Що ж, єдине, що мені залишається зробити — це сказати їй, що я—я—(вона)—я—я просто більше не повернуся, тому що я занадто сильно поважав її, щоб зіпсувати їй життя і дозволити їй оманутися в мені.” І потім, я думав: “Якщо хто-небудь зможе взяти її та одружитися з нею, створити сімейний затишок. І, можливо, якщо в мене не буде її, я—я знатиму, що вона була щаслива.”

І, таким чином, я думав: “Але ж я—я просто—я просто не можу відмовитися від неї!” І я—я був у жахливому стані. І день за днем я думав про це. Отож, я був занадто сором’язливий, щоб попрохати її вийти за мене. Кожного вечора я приймав рішення: “Я спитаю її.” Та, коли я, ох, що це таке, нервові тремтіння, або що там у ваших. . . ? У всіх вас, брати, були там, мабуть, ті ж самі переживання в цьому. І справді кумедне відчуття, я червонів. Я—я не знав. Я не міг її спитати.

Тож, я думаю, ви дивуєтесь, як це я взагалі одружився. Знаєте що? Я написав їй листа і спитав її. І тому її. . . Ось, це не було “шановна місс,” там було трошки більше (ви розумієте) почуттів. Це не було лише пропозицією, то було. . . я—я написав його якнайкраще.

Та я трошки побоювався її матері. Її мати була. . . вона була досить-таки сувора. І, а її батько був спокійним немолодим

голандцем, просто приємний старий. Він був фундатором товариства, вагоновожатий, на залізниці, в ті часи заробляв щось близько п'ятисот доларів на місяць. А я заробляв двадцять центів за годину, одружитися з його дочкою. Еге ж! Я знав, що нічого не вийде. І її мати була дуже. . . Отож, вона хороша жінка. І вона— вона була щось на зразок однієї з цих з вищого суспільства, ви розумієте, і така от манірна, ви розумієте, і тому їй від мене було не дуже то багато користі, в будь-якому разі. Я був таким собі простим сільським хлопцем, і вона вважала, що Хоуп слід було б зустрічатися з більш вишуканим хлопцем, і я—я—я думаю, що вона мала слухність. І тому. . . Але я—я тоді про це не думав.

Тож я думав: “Отак, я не знаю, як. Я—я не можу спитати її батька, і я—я, звісно, не збираюся питатися в її матері. І тому я маю спочатку спитати в неї.” Тож я написав їй листа. І того ранку по дорозі на роботу, я вкинув його до поштової скриньки. Пошта. . . В середу ввечері ми йшли до церкви, а це було в понеділок вранці. Увесь день у неділю я намагався сказати їй, що я хочу одружитися, та я просто не міг приборкати нерви.

Таким чином, я вкинув його до поштової скриньки. І потім, на роботі того дня я розмірковував: “Що як цей лист потрапить до рук її матері?” О-о, подумати тільки! Тоді я знав, що мені кінець, якщо—якщо вона взагалі його побачить, тому що вона не дуже то зі мною церемонилася. Авжеж, я справді хвилювався через це.

І того вечора в середу, коли я приїхав, о-о, я думав: “Як я туди піду? Якщо той лист попався на очі її матері — тоді мені справді кінець, тож я сподіваюся, вона одержала його.” Я адресував його “Хоуп.” То було її ім'я — Хоуп [Надія—Прим. перекладача]. І, таким чином, я думав: “Я напишу його просто сюди до Хоуп.” І тому. . . І я думав, може, вона взагалі не одержала його.

Тож мої уявлення були дещо кращі, аніж притормозити на вулиці та посигналити, щоб вона вийшла. Ох! І будь-який хлопець, в якого не вистачає сміливості підійти до будинку та постукати в двері та попрохати покликати дівчину, тоді навіщо йому взагалі зустрічатися з нею, в будь-якому разі. Це справді так. Це настільки безглуздо. Це дешево.

І ось, я зупинив свого старенького “Форда,” розумієте, і я всього його надраїв до блиску. І ось, я піднявся та постукав у двері. Мамо рідна, її мати підходить до дверей! Я ледве оволодів собою, я сказав: “Доброго дня, як—як—як справи, міссіс Брумбах?” Отак.

Вона промовила: “Добре, Вілліаме.”

Я подумав: “Ого, ‘Вілліаме’!”

А—а вона промовила: “Ти зайдеш?”

Я сказав: “Дякую вам.” Я зупинився в дверях. Я сказав: “Чи готова вже Хоуп?”

І ось тобі Хоуп, скаче через увесь дім, ну просто тобі дівчинка шістнадцяти років. І вона промовила: “Привіт, Біллі!”

А я сказав: “Привіт, Хоуп.” І я сказав: “Ти вже готова йти до церкви?”

Вона сказала: “Іще одну хвилинку.”

Я подумав: “Ох! Вона взагалі не одержала його. Вона взагалі не одержала його. Добре, добре, добре. Однаково Хоуп не одержала його, тож все буде гаразд, бо вона згадала б про це мені.” Тож мені полегшало.

І потім, коли я зайшов до церкви, мені подумалося: “Що як вона одержала його?” Розумієте? І мені не чутно було, що говорив доктор Девіс. Я дивився на неї, і я думав: “Що як вона, можливо, просто відмовчується, а насправді вона збирається сказати мені, коли я вийду звідси, щоб я відстав від неї, за те, що зробив їй таку пропозицію.” І мені не чутно було, що говорив Брат Девіс. І—і я дивився на неї, і я думав: “О-о, мені боляче відмовлятися від неї, але... І я—я... звісно, все з’ясується.”

Тож після зібрання ми пішли вулицею разом, йдучи додому, і—і ось, ми пішли до старенького “Форда.” І ось, всю дорогу яскраво сяяв місяць, розумієте, я поглянув, і вона була чарівна. Отакої, я дивився на неї, і я думав: “О-о, як би я хотів бути з нею, але, напевно, цього не буде.”

І ось, я пройшов трохи далі, розумієте, і я знову поглянув на неї. Я сказав: “Як—як тобі сьогодні?”

Вона промовила: “О-о, все гаразд.”

І ми зупинили старенького “Форда” і ми почали виходити, розумієте, навколо, обійшли за рогом та підійшли до її будинку. І я йшов з нею до дверей. Я думав: “Знаєш-но, вона взагалі, мабуть, не одержувала листа, тож мені можна просто про це забути. В мене буде іще один спокійний тиждень, в усякому разі.” Отож, я став почуватися справді добре.

Вона промовила: “Біллі.”

Я сказав: “Так.”

Вона сказала: “Я одержала твого листа.” Ох!

Я сказав: “Одержала?”

Вона сказала: “Ага.” Отак, вона йшла далі, не говорячи ані слова.

Я подумав: “Жінко, скажи мені що-небудь. Прожени мене геть або скажи мені, що ти думаєш про це.” І я сказав: “Ти—ти його прочитала?”

Вона промовила: “Ага.”

Отак, вам відомо, як жінка може тримати вас у невіданні. О, я—я не маю на увазі тільки в цьому сенсі, ви розумієте. Розумієте?

Але, в будь-якому разі, ви знаєте, я—я думав: “Чому ти нічого не кажеш?” Розумієте, і я йшов далі. Я сказав: “Ти його прочитала повністю?”

І вона. . . [Порожнє місце на плівці—Ред.] “Ага.”

Отак, ми вже були майже біля дверей, і я подумав: “Ну ж бо, не веди мене до сіней, бо я, мабуть, не зможу випередити їх, тож ти кажи мені зараз.” І я чекав далі.

І вона промовила: “Біллі, я буду рада зробити це.” Вона сказала: “Я кохаю тебе.” Благословить Бог її душу тепер, вона у Славі. Вона сказала: “Я кохаю тебе.” Сказала: “Я думаю, нам слід сказати про це нашим батькам. Ти як думаєш?”

І я сказав: “Люба моя, послухай, давай—но почнемо з того, що розділимо цю справу навпіл.” Я сказав: “Я розповім твоєму тату, якщо ти розповіси своїй матері.” Заохочуючи її виконати важчу частину, для початку.

Вона сказала: “Гаразд, якщо ти спочатку розповіси тату.”

Я сказав “Добре, я розповім йому в неділю ввечері.”

І ось прийшов недільний вечір, я привіз її додому з церкви, і я. . . Вона не переставала дивитися на мене. І я поглянув, було о пів на десяту, це був час, коли звичайно я від’їжджав. Отож, Чарлі сидів за своїм столом, друкував. А міссіс Брумбах сиділа в куточку, щось там вишиваючи тамбуром, ви розумієте, або оті невеличкі кільця, які ви прилаштовуєте на все те, ви розумієте. Я не знаю, як ви це називаєте. І, отож, вона працювала над чимось таким. А Хоуп не зводила з мене очей, і вона робила мені знаки, розумієте, щоб я підійшов до її татка. А я. . . Ох! Я думав: “Що коли він скаже: ‘Ні?’” Тож я вирушив до дверей, я промовив: “Добре, я думаю, мені вже час іти.”

І я покрокував до дверей, а—а вона пішла до дверей разом зі мною. Вона завжди йшла до дверей і говорила мені: “На добраніч.” Тож я вирушив до дверей, а вона сказала: “Хіба ти не збираєшся йому казати?”

А я сказав: “Гм!” Я сказав: “Я, звичайно, спробую, але я—я—я не знаю, як я це робитиму.”

І вона сказала: “Я просто повернуся назад, а ти покличеш його надвір.” Тож вона пішла назад і залишила мене стояти там.

І я сказав: “Чарлі.”

Він повернувся і промовив: “Так, Білле?”

Я сказав: “Чи можна мені з вами хвилинку поговорити?”

Він сказав: “Звичайно.” Він встав з-за свого стола. Міссіс Брумбах подивилася на нього, пильно подивилася на Хоуп, і подивилася на мене.

А я сказав: “Чи не могли б ви вийти до сіней?”

А він сказав: “Так, я вийду.” Тож він вийшов до сіней.

Я сказав: “Приємний вечір, чи не так?”

І він сказав: “Так, дуже приємний.”

Я сказав: “Дуже тепло.”

“Дуже,” — він подивився на мене.

Я сказав: “Я багато напрацюювся сьогодні, — я сказав, — бачите, аж мозолі на руках натер.”

Він сказав: “Ти можеш брати її, Білле.” Ох! “Ти можеш брати її.”

Я подумав: “О, це вже краще.” Я сказав: “Ви справді маєте на увазі це, Чарлі?” Він сказав. . . Я сказав: “Чарлі, слухайте-но, я знаю, що вона ваша дочка, і у вас є гроші.”

І він узяв мене за руку. Він сказав: “Білле, послухай-но, гроші — то іще зовсім не все в людському житті.” Він сказав. . .

Я сказав: “Чарлі, я—я заробляю лише тільки двадцять центів за годину, але я кохаю її, а вона кохає мене. І я обіцяю вам, Чарлі, що я працюватиму, доки оці. . .мозолі не зітруться з моїх долонь, щоб заробити їй на життя. Я буду настільки вірним їй, наскільки зможу.”

Він сказав: “Я в цьому певен, Білле.” Він сказав: “Слухай-но, Білле, я хочу тобі сказати.” Сказав: “Знаєш-но, щастя, для того, щоб бути щасливим, потрібні не самі тільки гроші.” Сказав: “Просто будь ласкавим до неї. І я знаю, що ти будеш таким.”

Я сказав: “Дякую вам, Чарлі. Звісно, я буду таким.”

Потім вже була її черга розповісти мамі. Я не знаю, як вона це влаштувала, але ми одружилися.

Отак, коли ми одружилися, в нас не було нічого, нічого для того, щоб вести домашнє хазяйство. Мені здається, в нас було два чи три долари. Тож ми найняли будинок, це коштувало нам чотири долари на місяць. То був невеличкий старий двокімнатний будиночок. І хтось дав нам старе розкладне ліжко. Хотілося б знати, чи бачив хто коли-небудь старе розкладне ліжко? А вони нам його дали. І я пішов до Сірса та Рібоба та купив невеличкий стіл з чотирма стільцями, і це—це не було пофарбоване, уявляєте, і в нас тимчасово було це. А потім я пішов до містера Вебера, торговця старими речами, і купив кухонну плитку. За неї я заплатив сімдесят п'ять центів, і долар з чимось за решітку до неї. Ми почали влаштовувати домашнє хазяйство. Я пригадую, що взяв та намалював трилистник на стільцях, коли я фарбував їх. І, о-о, ми були щасливі, однак. Ми мали один одного, тож це і було всім тим, що було необхідне. І Бог, за Його милістю та Його добрiстю, ми були найщасливішим подружжям на землі.

Я відкрив це, що щастя складається не з того, скількома з багатств цього світу ти володієш, але наскільки ти задоволений тим, що тобі випало.

І, за якийсь час, зійшов Бог та благословив нашу невеличку сім'ю, в нас з'явився маленький хлопчик. Його назвали Біллі Пол, він зараз знаходиться тут у зібранні. А трохи пізніше, приблизно через одинадцять місяців, Він знову благословив нас крихітною дівчинкою, яку назвали Шарон Роуз, виникло зі слова "Троянда Шарона."

І я пригадую, як одного дня я заощадив собі грошей, і я збирався влаштувати невеличку відпустку, збирався поїхати на одне місце, озеро По-По, на риболовлю. А по дорозі назад. . .

І в той час. . . Я пропускаю своє навернення. Я був навернений. І я прийняв рукопокладення через доктора Роя Девіса, у Місіонерській Баптистській церкві, і став служителем і мав скинію, в якій я зараз проповідую у Джефферсонвіллі. І я був пастором невеличкої церкви. І я. . .

Ніяких грошей, я ніс служіння пастора сімнадцять років і ніколи не взяв жодного центу. Я не вірив у при-. . . Там не було ніякої навіть тарілки для збору приношень. І те, що було десятинами від моєї роботи, і все інше, в задній частині будинку була невеличка скринька, було написано, з невеличким написом на ній: "Що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих — те Мені ви вчинили." І ось таким-то чином ми оплачували за церкву. Ми взяли позику строком на десять років, щоб оплатити її, а виплатили менше ніж за два роки. І я ніколи не приймав ніяких пожертвувань.

І тоді в мене було, о-о, декілька доларів, які я заощадив собі на відпустку. Вона працювала, також, на фабриці Фейна по виробництву сорочок. Чарівна люба дівчина. І її могила, сьогодні, мабуть, вкрита снігом, та вона залишається в моєму серці. І я пам'ятаю, коли вона так тяжко працювала, щоб допомогти мені зібрати достатньо грошей, щоб поїхати на це озеро порибалити.

І коли я повертався з озера, я став помічати, в'їжджаючи до Мішаваки та до Саут Бенду, Індіана, і я почав помічати автомашини з написами ззаду, було написано: "Тільки Ісус." І я подумав: "Дивно якось звучить: 'Тільки Ісус.'" І я почав помічати оті написи. І це було повсюди — на велосипедах, "Фордах," "Кадилаках" та іншому — "Тільки Ісус." І я поїхав за деякими з них, і вони під'їхали до величезної церкви. І я дізнався, що то були п'ятидесятники.

Я чув про п'ятидесятників, але вони були зібранням "святенників-стрибунів, які качалися по підлозі з піною на губах," і все таке інше, що мені розповідали про них. Тож я не бажав мати з цим нічого спільного.

Отак, я чув, як вони всі поводитися там, і я подумав: "Мабуть, я просто лише зайду." Отож, я зупинив свого старенького "Форда" та зайшов, і такого співу ви ніколи не чули в житті! І я дізнався, що там були дві великі церкви, одна з них називалася П.А.ІХ. і П.А.С., багато хто з вас, мабуть, пам'ятають оті старі

органі... Мені здається, що вони об'єдналися, тепер називаються, називаються Об'єднана П'ятидесятницька церква. Отак, я слухав деяких з їхніх вчителів. І вони стояли там, о-о, вони навчали про Ісуса та про те, яким великим Він є, і наскільки величне все це, і про "хрищення Святим Духом." Я подумав: "Про що це вони говорять?"

І, через якийсь час, хтось підскочив і почав говорити мовами. Авжеж, я ніколи нічого подібного в своєму житті не чув. І ось пробігла якась жінка, біжучи з усіх сил. Потім всі вони піднялися та почали бігати. А я подумав: "Оце так, брате, в них вже точно нема ніяких церковних звичаїв!" Волали та викликували і отак поводитися, я думав: "Оце так зібрання!" Але, знаєте що, дещо про це, чим далі я там сидів, тим більше мені це подобалося. Там, здавалося, було щось справді хороше. І я почав спостерігати за ними. А це продовжувалося далі. Я подумав: "Я іще трошки потерплю їх, бо я... я сиджу близько до дверей. Якщо почнеться щось невідержне, я втечу через двері. Я пам'ятаю, де припарковано моє авто, якраз за рогом."

І я почав слухати деяких з тих проповідників, то були вчені та студенти. Отак, я подумав: "Це непогано."

Отак, підійшов час вечері, і сказали: "Всі йдемо вечеряти."

Та я подумав: "Зачекай-но. В мене є долар та сімдесят п'ять центів, щоб дістатися додому, і я..." Це все, що в мене було на бензин. Вистачало лише, щоб мені дістатися додому. А в мене був мій старенький "Форд," то був досить хороший старенький "Форд." То не був якийсь відказний, то був такий самий, як і цей, що отут, лише зношений. І то... Я справді вважав, що "Форд" може їхати зі швидкістю тридцять миль на годину, але, звичайно, це було п'ятнадцять ось *так* і п'ятнадцять ось *так*. Розумієте, скласти разом — буде тридцять. І тому це... Я подумав: "Що ж, того вечора, думаю, я поїду і після..." Я залишився на вечірне служіння.

І, о-о, він сказав: "Всі проповідники, незалежно від деномінації, підніміться на платформу." Отак, нас там було щось близько двохсот, я піднявся. І ось, він сказав: "Тепер, в нас нема часу, щоб всім вам надати можливість проповідувати." Він сказав: "Просто лише підійдіть та назвіть, хто ви і звідки ви."

Отак, підійшла моя черга, я промовив: "Вілліам Брангам, баптист, Джефферсонвілл, Індіана." Пройшов.

Я чув, як всі інші представлялися: "П'ятидесятник, п'ятидесятник, п'ятидесятник, П.А.С., П.А.І.Х., П.А.С., П..."

Я пройшов. Я подумав: "Авжеж, мабуть, я тут гидке каченя." Тож я сів собі, чекав.

І, того дня, в них там були гарні, молоді проповідники, і вони проповідували сильно. А потім вони сказали: "Цього вечора проповідуватиме..." Мені здається, вони назвали його

“пресвітер.” А їхні служителі, замість “превелебний,” то було “пресвітер.” І вони поставили туди одного темношкірого чоловіка, і на ньому був отакий старосвітський костюм проповідника. Я не думаю, що ви коли-небудь бачили такий. Довгі поли ззаду, ви знаєте, з вельветовим комірцем, і навколо голови в нього був лише невеличкий білий обідок волосся. Бідолашний старий, він вийшов ось так, ви розумієте. І він стояв там, і він повернувся. І там де всі проповідники проповідували про Ісуса та про величність. . . який великий Він є, і все інше, той старий взяв свою тему з книги Йова. “Де ти був, коли землю оснóвував Я, чи коли разом співали всі зорі поранні та радісний окрик здіймали Божі Сини?”

І цей бідний старий, я подумав: “Чому вони не поставили туди проповідувати одного з цих молодих хлопців?” Величезне. . . приміщення було заповнене вщерть. І я подумав: “Чому вони не зробили так?”

А потім цей старий, замість того, щоб проповідувати про те, що відбувалося тут на землі, він почав проповідувати про те, що відбувалося ввесь час на Небі. Отак, узявся за Нього при початку початків часу, і переніс Його назад у Другий Прихід на горизонтальній веселці. О-о, я ніколи в своєму житті не чув такого проповідування! В той час Дух торкнувся його, він підстрибнув ось на *таку* висоту та клацнув підборами, розправив свої плечі та зійшов з тієї платформи, ледь торкаючись землі, сказав: “У вас тут замало місця, щоб мені проповідувати.” А в нього було більше місця, аніж в мене тут.

Я подумав: “Якщо Це змушує старого чоловіка поводитися отаким чином, що буде, коли Це зійде на мене?” Я—я подумав: “Можливо, я потребую дещо з Цього.” О-о, коли він виходив туди, мені було шкода цього старого. Та коли він спустився, мені було шкода самого себе. І я дивився на нього, коли він спускався звідти.

Я вийшов того вечора, і я подумав: “Тепер, наступного ранку я не збираюся нікому говорити, звідки я і хто я.” Тож я пішов собі, і того вечора я розгладив свої штани. Я узяв. . . відправився спати на кукурудзяне поле, і я заїхав та купив собі черствих булочок. Ви. . . Я купив цілу купу таких за п'ять центів. Там був кран з водою, я набрав води. Отож, я знав, що я іще трошки продержуся, тож я набрав собі води та випив її, і пішов та з'їв свої булочки. І повернувся та іще раз напився води. Подався на кукурудзяне поле, узяв два сидіння та поклав свої смугасті штани поміж ними, притиснув їх сидіннями.

І, тієї ночі, я молився майже всю ніч. Я сказав: “Господи, куди я попав? Я ніколи в своєму житті не бачив таких релігійних людей.” І я сказав: “Допоможи мені розібратися, що це таке.”

І наступного ранку я був там. Нас запросили на сніданок. Звісно, я не міг піти снідати разом з ними, тому що мені нічого було покласти у приношення. І я просто повернувся назад. І наступного ранку, коли я ввійшов, еге ж (я поснідав своїми

булочками), і сів там. І в них був мікрофон. А я ніколи раніше не бачив мікрофону, і я був наляканий цією штукою. Отож, вони. . . І в нього був невеличкий дріт, що йшов угору, і він звисав. Один з цих висячих мікрофонів, неначе. І він сказав: “Минулого вечора, на платформі, тут був один молодий проповідник, баптист.”

Я подумав: “Ага, зараз мене добряче оброблять.”

А він сказав: “Виявилося, що він наймолодший проповідник з тих, що були на платформі. Його звати Брангам. Чи може хто-небудь сказати, де він знаходиться? Перекажіть йому прийти сюди, ми хочемо, щоб він говорив вранішню проповідь.”

Ох! На мені була футболка, та смугасті штани, ви розумієте. А ми, баптисти, вважаємо, що на тобі повинен бути костюм, коли встаєш за катедру, ви знаєте. Тож. . . І я—я просто сидів тихо. І під час. . . Вони проводили тоді це на Півночі, тому що (їхню міжнародну конвенцію) люди з іншим кольором шкіри не могли б там бути присутні, якби це проводилося на Півдні. Там були темношкірі, а я сам був з Півдня, ще був такий пихатий, ви знаєте, думав, що я трошки кращий, аніж хтось інший. І того ранку сталося так, що поруч зі мною сидів один темношкірий. Тож я присів і поглянув на нього. Я подумав: “Що ж, він — брат.”

І він сказав: “Чи знає хто-небудь місцезнаходження Вільяма Брангама?” Я зіщулювся на стільці ось *так*. Тож він сказав, оголосив це вдруге, сказав: “Хто-небудь надворі, — (він присунув цього мікрофона ближче), — знає місцезнаходження Вільяма Брангама? Скажіть йому, що ми хочемо, щоб він піднявся на платформу для вранішньої проповіді. Він є баптистським проповідником з південної Індіани.”

Я просто сидів собі тихо та припишк, ви розумієте. Мене ніхто не знав, в будь-якому разі. Той темношкірий хлопець придивився до мене, промовив: “Ти не знаєш, де він?”

Я подумав. Мені—мені довелося б або збрехати або щось вчинити. Тому я сказав: “Слухай-но.”

Він промовив: “Так, добродію?”

Я сказав: “Я хочу сказати тобі дещо.” Я сказав: “Я—я — це він.”

Він сказав: “Ну то йди туди.”

І я сказав: “Ні, я не можу. Розумієш, — сказав я, — на мені оці старі смугасті штани та оця футболка.” Я сказав: “Я не можу піднятися туди.”

Він сказав: “Цим людям нема ніякого діла до того, як ти вдягнений. Іди туди.”

Я сказав: “Ні, ні.” Я сказав: “Тихо, нічого не кажи.”

І вони за хвилину повернулися до мікрофону, сказали: “Чи знає хто-небудь місцезнаходження Вільяма Брангама?”

Він сказав: “Він тут! Він тут! Він тут!” Ох! І ось я підвівся у цій футболці, ви розумієте. І ось я. . .

Він промовив: “Піднімайтеся сюди, містере Брангам, ми хочемо, щоб ви говорили проповідь.” О-о, перед усіма тими проповідниками, ох, перед усіма тими людьми! І я пішов, спотикаючися, ви розумієте. Моє обличчя розчервонілося, вуха палали. І я спотикався, смугасті штани та футболка, проповідник, баптистський проповідник іде до мікрофону, ніколи досі не бачивши його, ви розумієте.

І я став там, я сказав: “Отак, я—я—я не знаю щодо цього.” Я хапався, дуже нервуючися, ви розумієте. І—і я відкрив Луки 16, і я подумав: “Ну що ж...” І я—я узяв собі тему: “*І він підвів свої очі в аду та закричав.*” І я... Тож я—я почав проповідувати, ви розумієте, і я став проповідувати і став почуватися трохи краще. І я сказав: “Багатий чоловік був в аду, і він закричав.” Оці три коротких слова, як і багато проповідей, які в мене є: “Чи віриш ти цьому,” і “Говори до скелі,” ви чули, як я проповідував їх. І я сказав: “І тоді він закричав.” І я сказав: “Там не було дітей, звісно, їх нема в аду. Тоді він закричав.” Я сказав: “Там не було квітів. Тоді він закричав. Там не було Бога. Тоді він закричав. Там не було Христа. Тоді він закричав.” Тоді закричав я. Щось найшло на мене. О-о! О-о! Потім, я не знаю, що сталося. Коли я начебто як опанував себе, я стояв надворі. Ті люди волали та викликували та плакали, і я, в нас був величний час.

Коли я вийшов надвір, там до мене підійшов один добродій у величезному техаському капелюсі, у величезних чоботах, підійшов, сказав: “Я пресвітер *Такий-то*.” Проповідник, ковбойські чоботи, вдягнений по-ковбойському.

Я подумав: “Що ж, тоді не так вже й погано з моїми смугастими штанами.”

Сказав: “Я хочу, щоб ти приїхав до Техасу і провів у мене пробудження.”

“Угу, дайте-но я запишу, містере.” І я занотував це, таким чином.

Ось підходить добродій у цих невеличких, начебто у штанах для гри в гольф, коли грають в гольф, ви знаєте, надягають отакі невеличкі рейтузи. Він сказав: “Я пресвітер *Такий-то* з Майамі. Я хочу, щоб...”

Я подумав: “Отак, можливо, одяг — це не дуже то й багато значить.” Я поглянув на це, і я подумав: “Все гаразд.”

Отож, я прихопив усе це та поїхав додому. Жінка зустріла мене, вона спитала: “Чому ти такий щасливий, Біллі?”

Я сказав: “О-о, я зустрівся з вершками суспільства. О-о, це найкраще, що ти коли-небудь бачила. Ці люди не соромляться своєї релігії.” І, о-о, я все розповів їй про це. І я сказав: “Поглянь-но сюди, люба, ціла низка запрошень. Оті люди!”

Вона сказала: “А то, часом, не святенники-стрибуни?”

Я сказав: “Я не знаю, які вони стрибунки, але в них є те, що

мені було потрібно.” Розумієте? Я сказав: “Це—це єдине, в чому я певен.” Я сказав: “Я бачив, як один старий, дев’яносторічний, знову став молодим.” Я сказав: “Я ніколи в своєму житті не чув такого проповідування. О-о, я ніколи не бачив, щоб баптист отак проповідував.” Я сказав: “Вони проповідують, поки в них не перехопить дихання, і схиляють свої коліна, знов підводяться, затамувавши подих. Їх чути за два квартали, проповідування.” І я сказав: “Я—я ніколи за все своє життя такого не чув.” І я сказав: “Вони говорять невідомою мовою, а інший розповідає, про що вони кажуть. За все життя ніколи не чув такого!” Я сказав: “Ти поїдеш зі мною?”

Вона сказала: “Любий, коли я вийшла за тебе, я буду з тобою, доки смерть не розлучить нас.” Вона сказала: “Я поїду.” Вона сказала: “Тепер, ми розповімо родичам.”

І я сказав: “Гаразд, ти розповіси своїй мамі, а я розповім своїй мамі.” Тож ми. . . Я пішов та розповів мамі.

Мама сказала: “Гаразд, добре, Біллі. До чого б Господь не покликав тебе — іди чини це.”

І ось міссіс Брумбах попросила мене прийти. Прийшов. Вона сказала: “Про що це ти розповідаєш?”

А я сказав: “О-о, міссіс Брумбах, — сказав я, — але ви взагалі ніколи не бачили таких людей.”

Вона сказала: “Заспокойся! Заспокойся!”

Я сказав “Так, мем.” Я сказав: “Вибачте мені.”

А вона сказала: “Чи відомо тобі, що то збіговисько святенників-стрибунів?”

Я сказав: “Ні, мем, я не знав цього.” Я сказав: “Вони—вони, без усякого сумніву, порядні люди.”

Вона сказала: “Дуже розумно! Невже ти думаєш, що ти потягнеш мою дочку поміж оце все!” Сказала: “Дурниці! Це ж ніщо інше як покидьки, яких інші церкви повикидали геть.” Вона сказала: “Все! Ти не поведеш мою дочку туди.”

І я сказав: “Але, знаєте що, міссіс Брумбах, глибоко в своєму серці я відчуваю, що Господь хоче, щоб я йшов з тими людьми.”

Вона сказала: “Повертайся назад до своєї церкви, доки вони не зможуть забезпечити тебе пасторським будиночком, і поведься так, як поводить людина, у якої є трохи здорового глузду.” Сказала: “Ти не забереши мою дочку туди.”

Я сказав: “Так, мем.” Я повернувся і вийшов.

І Хоуп почала плакати. Вона вийшла надвір, вона промовила: “Біллі, незалежно від того, що сказала мама, я залишуся разом з тобою.” Благословенно будь її серце!

А я сказав: “О-о, все гаразд, любя.”

І я залишив все так як є. Вона не дозволила б своїй дочці іти з

такими людьми, як оті, бо “то ніщо інше як покидьки.” І тому я просто начебто залишив все так як є. Це було найбільшою помилкою, яку я зробив у своєму житті, однією з найгірших.

Трошки пізніше, через декілька років, з’явилися діти. І одного дня ми були. . . У 1937 році сталася повінь. Прийшла повінь. І наші. . . Я в той час був на патрулюванні, і я старався як міг, щоб вивезти людей з повені, будинки зносило геть. І моя дружина підхопила хворобу, і вона дуже важко захворіла на запалення легенів. І вони повезли її. . . Звичайна лікарня була настільки переповнена, що ми не могли покласти її туди, тож ми повезли її до урядового будинку, де в них було місце. І ось, потім мене покликали назад. А я постійно жив на річці, і був досить непоганим човнярем, тому я намагався витягти людей, вирятувати їх з повені. І тоді я. . . один. . .

Вони покликали мене, сказали: “Отам на Чеснет Стріт стоїть будинок, він ось-ось розвалиться. Там знаходяться мати і діти, — сказали, — якщо ти згадаєш про свого човна, за допомогою твого двигуна ти зможеш дістатися до них.” Я сказав: “Гаразд, я зроблю все що зможу.”

І я, понісся тими хвилями. Там зірвало греблю, і, о-о, те. . . місто просто змивало геть. І я піддав газу, як міг, і, врешті, промчав вулицями та тими місцями. І я під’їхав туди ближче, де була стара гребля, через неї струменіла вода. І я почув, як хтось гукає, і я побачив матір, що стояла на ганку. І оті величезні буруни перекочувалися отак. Отож, я обійшов з цього боку, як тільки міг, і, розрізаючи хвилі, і повернувся і під’їхав з того боку. Я зупинив свого човна якраз вчасно, щоб прив’язати його до стовпа, до двіряного стовпа, стовпа, тобто стовпа, що на ганку. І я вбіг та схопив матір та доставив її туди, і двійко чи трійко дітей. І я відв’язав свого човна і привіз її. . . назад. Вийшов звідти нижче течією, і доставив її до берега, півтори милі містом, аж поки я доставив її до берега. І коли я привіз її туди, вона знепритомніла. І вона почала. . . вона волила: “Моя дитино! Моя дитино!”

Так, я подумав, що вона має на увазі, що в неї в будинку залишилося немовля. О-о! Я знову помчав назад, поки вони намагалися якось подбати про неї. І, я дізнався, що то було. . . тобто вона хотіла знати, де була її дитина. Тому малому було щось близько трьох років, а я подумав, що вона каже про якесь немовля або щось таке.

І ось, я помчав назад і прибув туди. І коли я прив’язав того човна і забрався всередину і не міг знайти ніякої дитини, а ганок вже розпадався і будинок зносило. І я прожогом вибіг і схопився за той—той уламок там, до якого прив’язував свого човна, заліз до човна, і відштовхнув це і відв’язав його.

І мене тоді вже знесло до головної течії ріки. І було о пів на дванадцяту ночі, і просто йшов дощ зі снігом. І я схопився за мотузок стартеру, і я спробував завести човна, а він не заводився,

і я спробував, а він не заводився, і я спробував ще раз. Несло все далі й далі в ту течію, водопад був просто піді мною. І я старався як міг, і я думав: “О-о, ось—ось мені й кінець! Так!” І я старався як тільки міг. І я сказав: “Господи, будь ласка, не дозволь мені померти отакою смертю,” — і я смикав знову й знову.

І це знову прийшло до мене: “Як щодо того збіговиська покидьків, до яких ти не захотів їхати?” Розумієте? Еге ж.

Я поклав свою руку на човна, і я сказав: “Боже, будь ласкавий до мене. Не дозволь мені залишити мою жінку та дитину отак, і вони отам хворі! Будь ласка!” І я просто й далі ось так продовжував смикати, а він не заводився. І мені вже було чутно ревіння отам внизу, тому що я. . . Лише декілька хвилин, і, о-о, подумати тільки, і був би кінець. І я сказав: “Господи, якщо Ти вибачиш мені, я обіцяю Тобі, що зроблю все що завгодно.” Стоячи на колінах там у тому човні, і дощ зі снігом бив мені в обличчя, я сказав: “Я зроблю все, що Ти хочеш.” І я смикнув знову, і він завівся. І я натиснув на газ, як тільки міг, і, нарешті, дістався берега.

І я подався назад, щоб знайти вантажівку, патрульну вантажівку. І я думав про. . . Там хтось із них сказав: “Слухай—но, урядовий будинок просто змило геть.” Там моя жінка й дитя, обоє дітей.

І я що було сил подався до урядового будинку, і повсюди стояла вода на п'ятнадцять футів глибини. І там був один майор, і я сказав: “Майоре, що сталося з лікарнею?”

Сказав: “Ну ж бо, не турбуйся. В тебе хтось там був?”

Я сказав: “Так, хвора дружина та двоє дітей.”

Він сказав: “Вони всі виїхали.” Сказав: “Вони у вантажному вагоні, і їх повезли у напрямку Чарльзтауна.”

Я побіг, сів до свого човна. . . тобто сів до свого авто, а свого човна прилаштував на задню частину, і подався туди до. . . І тоді ті затоки розлилися на дві з половиною чи на три милі. Цілу ніч я намагався. . . Хтось із них сказав: “Вагон, вантажний вагон, змило з рейок там на естакаді.”

Отож, я побачив, що мене відрізало на невеличкому острові, сидів там три дні. В мене було досить часу, щоб подумати, сміття Це чи ні. Лише билось: “Де моя жінка?”

Врешті—решт, коли я знайшов її, за декілька днів після того, як я вибрався та приїхав, вона вже була в Колумбусі, Індіана, у Баптистській Аудиторії, де вони влаштували таку начебто лікарню, лікарняні палати на невеличких казенних розкладушках. І я щосили побіг до неї, стараючися знайти, де вона, гукаючи: “Хоуп! Хоуп! Хоуп!” І я поглянув, і ось там вона лежала, з туберкульозом.

Вона підняла свою кістляву руку, і вона сказала: “Біллі.”

І я підбіг до неї, я сказав: “Хоуп, люба моя.”

Вона сказала: “В мене жакхливий вигляд, так?”

Я сказав: “Ні, люба, ти виглядаєш добре.”

На протязі десь близько шести місяців ми робили все що могли, намагалися врятувати її життя, але їй ставало дедалі гірше й гірше.

Одного дня я був на патрулюванні, і в мене було ввімкнено радіоприймач, і я думав, що почув, як сказали, оголосили по радіо, сказали: “Для Вілліама Брангама, негайно приїжджайте до лікарні, дружина помирає.” Я з усіх сил помчав до лікарні, ввімкнув червоне світло та сирену і полетів. І потім я—я приїхав до лікарні і зупинився, вбіг. Йдучи через лікарню, я побачив свого давнього приятеля, з яким ми разом рибалили, ми бігали разом, як були хлопчиками, Сема Ёдера.

Доктор Сём Ёдер, це той, стосовно якого нещодавно прийшло видіння, та було сказано йому щодо клініки. І він сказав, якщо хтось сумнівається в цьому видінні, просто нехай подзвонить йому за його рахунок, якщо ви хочете дізнатися, так воно було чи ні.

І тоді, він вийшов, таким чином, і він тримав у руці свого капелюха. Він поглянув на мене, і він просто почав плакати. І я підбіг до нього, обхопив його руками. Він поклав свої руки мені на плечі, сказав: “Біллі, вона відходить.” Він сказав: “Мені дуже шкода. Я зробив все, що було в моїх силах, я кликав фахівців та інше.”

Я сказав: “Семе, вона не відійде!”

Сказав: “Ні, вона відходить.”

І він сказав: “Не йди туди, Білле.”

А я сказав: “Я повинен піти туди, Семе.”

І він сказав: “Не роби цього. Не йди, будь-ласка, не йди.”

Сказав: “Дозволь мені піти туди.”

Сказав: “Я піду разом з тобою.”

Я сказав: “Ні, ти залишишся тут. Я хочу побути разом з нею в її останні хвилини.”

Сказав: “Вона непритомна.”

Я зайшов до палати. І там сиділа медсестра, і вона плакала, тому що вона і Хоуп були шкільними подругами. І ось, я придивився, і вона почала плакати, підняла свою руку. І стала виходити звідти.

І я пильно поглянув, і торкнувся її. Вона була, вона втратила у вазі з ста двадцяти фунтів до шестидесяти. І я—я торкнувся її. І якщо я проживу сто років, я ніколи не забуду того, що сталося. Вона повернулася, і ті величезні прекрасні очі подивилися на мене. Вона посміхнулася. Вона сказала: “Навіщо ти покликав мене назад, Біллі?”

Я сказав: “Люба, я тільки-но отримав. . .повідомлення.”

Я мусив ходити на роботу. Ми були по вуха в боргах, і сотні доларів по лікарняних рахунках, і нічим було це оплатити. І я просто мусив працювати. І я бачив її двічі або тричі на день, і щовечора, і тоді, коли вона була в такому стані.

Я сказав: “Що ти маєш на увазі — ‘Покликав’ тебе ‘назад’?”

Вона сказала: “Білле, ти проповідував про Це, ти говорив про Це, але ти не маєш ніякого уявлення про те, що То таке.”

Я сказав: “Про що це ти?”

Вона сказала: “Про Небо.” Вона сказала: “Слухай-но, — вона сказала, — мене супроводжували Додому якісь люди, чоловіки або жінки або хтось такі, вдягнуті в біле.” І вона сказала: “Я була в спокої та мирі.” Сказала: “Великі гарні птахи перелітали з дерева на дерево.” Вона сказала: “Не подумай, що я не при собі.” Вона сказала: “Біллі, я скажу тобі про нашу помилку.” Вона сказала: “Присядь.” Я не присів; я схилився на коліна, взяв її за руку. Вона сказала: “Ти знаєш, де ми зробили нашу помилку?”

І я сказав: “Так, серденько, знаю.”

Вона сказала: “Не треба було нам слухати мами. Ті люди були праві.”

І я сказав: “Я це знаю.”

Вона сказала: “Пообіцяй мені, що ти поїдеш до тих людей, — сказала, — бо вони праві.” І вона сказала: “Отаким чином виховуй моїх дітей.” А я. . . Вона сказала: “Я хочу сказати тобі дещо.” Вона сказала: “Я помираю, але, — сказала, — то є. . . я не—я не боюся відходити.” Сказала: “Це—це прекрасно.” Вона сказала: “Єдине тільки — мені боляче покидати тебе, Білле. І я знаю, що ти повинен виростити цих двох малих діточок.” Вона сказала: “Пообіцяй мені, що—що ти не залишишся самотнім і не дозволиш моїм діткам вештатися безпритульними.” Це було розумно для двадцятидворічної матері.

І я сказав: “Я не можу цього пообіцяти, Хоуп.”

Вона сказала: “Будь-ласка, пообіцяй мені.” Сказала: “Я хочу сказати тобі одну річ.” Сказала: “Ти пам’ятаєш ту рушницю?” Я просто схиблений на рушницях. І вона сказала: “Того дня ти хотів купити ту рушницю, а в тебе не вистачало грошей, щоб зробити перший внесок.”

Я сказав: “Так.”

Вона сказала: “Я заощадила свої гроші, свої п’ятицентовики, щоб спробувати зробити перший внесок на ту рушницю для тебе.” Вона сказала: “Тепер, коли це скінчиться і ти повернешся додому, поглянь на подвійну. . . тобто на розкладне ліжко, під тим шматочком паперу зверху, і там ти знайдеш гроші.” Вона сказала: “Пообіцяй мені, що ти купиш ту рушницю.”

Ви не уявляєте собі, як я почувався, коли я побачив той долар і сімдесят п'ять центів (по п'ять центів), що лежали там. Я купив рушницю.

І вона сказала: “Ти пам'ятаєш той випадок, коли ти пішов в центр міста, щоб купити мені пару панчохів, і ми збиралися до Форт Вейну.”

Я сказав: “Так.”

Я прийшов з риболовлі, і вона сказала... Ми мали їхати до Форт Вейну, того вечора я повинен був проповідувати. І вона сказала: “Ти знаєш, я тобі говорила, що: ‘Існують два різних типи.’” Один називається “шифон.” А інший як, капрон? Правильно? Капрон та шифон. Отак, котрий з них, шифон було краще. Правильно? І вона сказала: “Отож, ти купи мені шифон, повного стилю.” Ви знаєте, оті, в яких є така невеличка річ ззаду панчохів, зверху? А я нічого не знав про жіночий одяг, тож я. . .

І я йшов вулицею і повторював: “Шифон, шифон, шифон, шифон, — намагаючися не випустити з голови, — шифон, шифон, шифон.”

Хтось сказав: “Привіт, Біллі!”

Я сказав: “О, привіт, привіт.” “Шифон, шифон, шифон, шифон, шифон.”

І я завернув за рог, і я зустрів містера Спона. Він сказав: “Гей, Біллі, ти знаєш, що сьогодні з того боку останнього пірсу клює окунь?”

Я сказав: “Невже, це справді так?”

“Атож.”

Я подумав, коли відійшов від нього: “Як називається та річ?” Я забув.

А Тельма Форд, дівчина, з якою я був знайомий, працювала у дешевій крамниці. І я знав, що вони там продають жіночі панчохи, тож я подався туди. Я сказав: “Привіт, Тельмо.”

І вона промовила: “Привіт, Біллі. Як ти? Як Хоуп?”

І я сказав: “Добре.” Я сказав: “Тельмо, мені треба пару шкарпеток для Хоуп.”

Вона сказала: “Хоуп не потрібні шкарпетки.”

Я сказав: “Ні, мем, якраз потрібні.”

Сказала: “Ти маєш на увазі панчохи?”

“Ох, звичайно, — сказав я, — саме так.” Я подумав: “Отак, виявив своє невігластво.”

А вона сказала: “Які саме їй треба?”

Я подумав: “Ох-ох!” Я сказав: “Які в тебе є?”

Вона сказала: “Ну, в нас є капрон.”

Я не помітив різниці. Капрон, шифон — звучало однаково. Я

сказав: “Це те, що мені треба.” Вона сказала. . . Я сказав: “Запакуй—но мені пару таких, повного стилю.” І вона. . . Я неправильно це сказав. Як це? Повного фасону. “Повного фасону.” І, отож, я сказав: “Запакуй мені пару таких.”

І коли вона пішла, щоб дати їх мені, вони коштували лише тільки якихось тридцять центів, двадцять або тридцять центів, майже вполовину дешевше. Отож, я сказав: “Дай мені дві пари таких.” Розумієте?

І я повернувся додому, і я сказав: “Знаєш—но, любя, ви, жінки, обходите все місто, щоб знайти де подешевше.” Ви знаєте, як ми любимо покурукати. І я сказав: “Але ось, поглянь—но сюди, я купив дві пари за ту ж ціну, за яку ти купляєш одну пару. Бачиш?” Я сказав: “О—о, це—це все завдяки моєму особистому вмінню.” Розумієте, я сказав—я сказав: “Знаєш—но, оці продала мені Тельма.” Я сказав: “Йй, мабуть, довелося відступити їх мені за півціни.”

Вона сказала: “Ти купив шифон?”

Я сказав: “Так, мем.” Для мене це звучало однаково, я не бачив, щоб була якась різниця.

І вона розповіла мені, вона сказала: “Біллі.” Мені видалося дивним, коли вона приїхала до Форт Вейну, їй довелося купити іще одну пару панчохів. Вона сказала: “Я віддам їх твоєї матері, — сказала, — це для жінок старшого віку.” Сказала: “Мені дуже шкода, що я зробила так.”

А я сказав: “Ох, все гаразд, любя моя.”

І вона сказала: “Тепер, не—не живи самотнім.” І вона сказала. . . Вона не знала того, що мало статися в наступні декілька годин. І я тримав її дорогі руки, поки Анголи Божі відводили її.

Я пішов додому. Я не знав, що робити. Я вночі ліг отам і я слухав. . . Мені здається, то було мишеня, було у старій решітці, де ми тримали якісь папери. І я штовхнув двері ногою, і там позаду висів її халат, (і лежала там у тому мórгу). І просто за якусь хвилю хтось покликав мене, сказав: “Біллі!” І то був Брат Френк Рой. Він сказав: “Твоя дитина помирає.”

Я сказав: “Моя дитина?”

Сказав: “Так, Шарон Роуз.” Сказав: “Зараз там Док, і сказав: ‘В неї туберкульозний менінгіт, вона підхопила це з молоком від своєї матері.’” І сказав: “Вона помирає.”

Я сів у авто, поїхав туди. І вона була там, солоденьке малятко. І вони відправили її до лікарні.

Я пішов, щоб побачити його. Сем підійшов і промовив: “Біллі, не ходи до тієї палати, ти повинен думати про Біллі Пола.” Сказав: “Вона помирає.”

Я сказав: “Док, я—я маю побачити свою дитину.”

Він сказав: “Ні, тобі не можна туди.” Сказав: “У неї менінгіт, Біллі, а ти перенесеш це Біллі Полу.”

І я чекав, поки він вийде. Я не міг витримати бачити, як вона помирає, і її мати лежить там внизу у похоронному закладі. Кажу вам — тяжка дорога злочинця. І я—я пішов, прослизнув у двері, і коли Сем вийшов і медсестра вийшла, я спустився до підвалу. То була невеличка така лікарня. Вона була в ізоляторі, і мухи сиділи на її крихітних оченятах. І в них була невеличка... те, що ми називаємо “сітка від москітів,” тобто невеличка сіточка в неї на очах. І вона... у спазмах, її невеличка пухенька ніжка смикалася вгору та вниз, отак, і її крихітні рученята, від тих спазмів. І я поглянув на неї, і вона була досить велика, щоб бути розумненькою, близько восьми місяців.

А її мати звичайно садовила її в невеличкій косиночці, ви знаєте, на подвір'ї, коли я приїжджав. І я сигналив, а вона: “гу-гу, гу-гу,” — тягнулася до мене, розумієте.

І ось моя дороженька лежить там, помирає. Я поглянув на неї, і я сказав: “Шеррі, ти впізнаєш татка? Ти впізнаєш татка, Шеррі?” І коли вона поглянула... Її страждання були такими страшними, що одне з тих гарненьких крихітних оченят перекошилося. Це неначе розривало моє серце навпіл.

Я став на коліна, я сказав: “Господи, що я зробив? Хіба я не проповідував Євангелію на рогах вулиць? Я робив все, що знав. Не тримай цього проти мене. Я ніколи не називав тих людей ‘покидьками.’ Це вона була назвала тих людей ‘покидьками.’” Я сказав: “Мені дуже шкода, що все це сталося. Пробач мені. Не—не відбирай моєї дитини.” І поки я молився, неначе чорне... неначе спустився покров або покривало. Я знав, що Він відмовив мені.

Отак, то був найтяжчий і найпідступніший час в моєму житті. Коли я підвівся та поглянув на неї, і я подумав... Сатана вклав мені в розум: “То як, ти хочеш сказати, що ти так старанно проповідував, і те, як ти жив, і ось, коли це прийшло до твоєї дитини, Він відвернеться від тебе?”

І я сказав: “Це так. Якщо Він неспроможний спасти моєї дитини, тоді я неспроможний...” Я зупинився. Я—я просто не знав, що робити. І потім я сказав оце, я сказав: “Господи, Ти дав її мені, і Ти забрав її, благословенно нехай буде Ім'я Господнє! Якщо навіть Ти забереш і мене, я все одно любитиму Тебе.”

І я поклав свою руку на неї, я сказав: “Благословляю тебе, серденько. Татко хотів би ростити тебе, від всього свого серця я хотів би ростити тебе і виховувати тебе, щоб любити Господа. Але Анголи йдуть за тобою, серденько. Тато візьме твоє крихітне тільце і вкладе його в руки мами. Я поховаю тебе разом з нею. І одного дня татко зустрине тебе, ти лише чекай там разом з мамою.”

Коли її мати помирала, вона сказала, її останніми словами було: “Біллі, залишайся на полі бою.”

Я сказав: “Я...” Вона сказала... Я сказав: “Якщо я залишатимуся на полі бою, коли Він прийде, я візьму дітей і

зустрінемося. Якщо ні — мене поховать поруч з тобою. А ти підійди до правого боку великої брами, і коли ти побачиш, як всі входитимуть, стій там і гукай: ‘Біллі! Біллі! Біллі!’ — щосили. Там ми зустрінемося.” Я поцілував її на прощання. Я знаходжуся сьогодні на полі бою. Це було майже двадцять років тому. Я призначив своїй дружині на побачення, я зустріну її.

І я узяв цю дитину, коли вона померла, і поклав її в руки матері, і ми віднесли на кладовище. І я стояв там, слухав Брата Сміта, методистського проповідника, який проповідував похоронну службу: “Порох до пороху, земля до землі.” (А я подумав: “Серце до серця.”) Вона пішла туди.

Невдовзі після того, одного ранку я забрав Біллі. Він був ще зовсім малий. Він був. . .

Ось тому то він постійно разом зі мною, а я разом з ним, мені довелося бути і татом і мамою (водночас) для нього. Я брав його маленьку пляшечку. Ми не могли собі дозволити палити вогонь вночі, щоб зберігати його молоко теплим, і я клав її собі під спину ось так і зігрівав її теплом свого тіла.

Ми нерозлучні неначе приятелі, і в один з цих днів, коли я залишу поле бою, я хочу передати йому Слово, і сказати: “Вперед, Біллі. Залишайся з Ним.” Дехто дивується, чому я весь час беру його разом з собою. Я не можу його залишити. Він вже одружений, але я все ще пам’ятаю, що вона сказала мені: “Будь з ним.” І ми з ним нерозлучні неначе приятелі.

Я пригадую, як ішли містом, пляшечка в мене під рукою, він починав плакати. Якось увечері він був. . . ми прогулювалися у дворі за будинком, якраз там, де. . . (Коли вона була вагітна ним, в неї було утруднене дихання, і я. . . лише тільки дівчинка, ви розумієте.) І я ходив взад і вперед під старим дубом на задньому дворі. І він кликав маму, а я не міг відвести його до мами. І я носив його, я говорив: “Ох, любий.” Я сказав. . .

Він сказав: “Татку, де моя мама? Ти поклав її в землю?”

Я сказав: “Ні, любий. З нею все гаразд, вона там на Небі.”

І одного дня він там дещо сказав, це мало не вбило мене. Він плакав, плакав аж до пізнього вечора, і я носив його в себе на спині *отак*, поклавши його собі на плече та поплескував його ось *так*. І він сказав: “Тату, будь ласка, знайди маму та приведи її сюди.”

А я сказав: “Любий, я не можу привести маму. Ісус. . .”

Сказав: “Тоді скажи Ісусу, щоб прислав мені мою маму. Я хочу її.”

І я сказав: “Ну що ж, любий, я. . . я і ти якось підемо провідати її.”

І він зупинився, промовив: “Тату!”

І я сказав: “Так?”

Сказав: “Я бачив маму отам на тій хмаринці.”

Ох, це мало не вбило мене! Я подумав: “Оце так! ‘Я бачив маму на тій хмаринці.’” Я просто мало не знепритомнів. Я притиснув малого до своїх грудей *отак* і, похиливши голову, пішов.

Проходили дні. Я не міг забути це. Я намагався працювати. Не міг повертатися додому — то більше не було домом. І я хотів залишитися. В нас не було нічого, крім тих старих зношених меблів, але то було щось, чому вона та я раділи разом. То був дім.

І я пам’ятаю, як одного дня я намагався працювати у громадському обслуговуванні. Я заліз, щоб полагодити стару вторинну лінію, що провисала, це було рано вранці. І я видряпався на цю хрестовину. (І я не міг забути цю дитину. Я зміг перенести, бачити, як відходила моя дружина, але як відходило це дитя, ще зовсім малесеньке.) І я сидів там, і я наспівував: “Далеко на пагорбі стояв старий грубезний Хрест.” І первинна лінія йшла до трансформатора та виходила (ви знаєте) у вторинну лінію. І я висів там на ній. І я поглянув, і позаду мене сходило сонце. І там, мої руки розпростерті, і знак того Хреста на—на пагорбі. Я подумав: “Так, то мої гріхи відправили Його туди.”

Я промовив: “Шарон, люба моя, татко нестримно хоче побачити тебе, люба. Як би я хотів знову потримати тебе на своїх руках, люба моя дитино.” Я був не при собі. Це продовжувалося тижнями. Я зняв свою гумову рукавичку. Просто поруч зі мною струмувало дві тисячі триста вольт. Я зняв свою гумову рукавичку. Я сказав: “Боже, я не хочу цього робити. Я боягуз.” “Але, Шеррі, лише через декілька хвилин татко побачить тебе і маму.” Почав знімати свою гумову рукавичку, щоб покласти свою руку на ті дві тисячі триста. Це знищило б...Авжеж, не залишилося б навіть крові. І ось я—я почав знімати ту рукавичку, і щось сталося. Коли я отямився, я сидів на землі, тримаючи свої руки *отак*, на своєму обличчі, ридючи. То була Божа благодать, інакше в мене б не було служіння uzдоровлення отут, я певен у цьому. Він вберіг Свій дар, не мене.

Я подався додому. Я звільнився, сховав свої інструменти. І пішов назад, сказав: “Я йду додому.”

Я став ходити навколо будинку, і я забрав пошту в будинок, було досить холодно, і я зайшов всередину. В нас була одна невеличка кімната, я спав там на невеличкому розкладному ліжку, і починалися морози, і та стара піч. Я узав пошту і проглянув пошту, і перше, що там було — це її Різдвяні заощадження, вісімдесят центів — “місс Шарон Роуз Брангам.” Ось воно, знову.

Я був лісничим. Я простягнув руку та дістав свою рушницю, револьвера, з кобури. Я промовив: “Господи, я—я не можу більше цього витримати, я—я гину. Я—я настільки змучився.” Я підвів курок в револьвера, приставив його собі до голови, став на коліна

на тій розкладашці у тій темній кімнаті. Я сказав: “Отче наш, Що на Небі, нехай святиться Ім’я Твоє. Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, — і коли я напружився, і я натиснув на гачок з усіх сил, я сказав, — як на Небі, так і на землі. Хліба нашого щоденного дай нам сьогодні.” А він не вистрілив!

І я подумав: “О Боже, чи Ти мене просто розриваєш на шматки? Що я зробив? Ти навіть не дозволяєш мені померти.” Я відкинув револьвера, і він вистрілив, і в кімнаті пролунав постріл. Я сказав: “Боже, чому я не можу померти і позбутися цього? Я просто неспроможний далі витримати. Ти повинен щось зробити мені.” І я впав і почав ридати на своїй маленькій, старій брудній койці.

І я, певно, заснув. Я не знаю, чи я був заснув, або що сталося.

Я завжди прагнув потрапити на Захід. Я завжди хотів придбати собі одного з тих капелюхів. Мій батько в молодості об’їжджав коней, і я завжди хотів придбати собі одного з тих капелюхів. І Брат Демос Шакар’ян вчора купив мені одного, перший, якого я мав (колись мав), подібний до нього, один з цих в стилі західних капелюхів.

І я думав, що я їхав через прерії, наспівуючи цю пісню: “Колесо у воза зламалося, напис на ранчо: ‘Продається.’” І як я проїхав далі, то помітив старого воза, накритого зверху, неначе старий фургон переселенців, і колесо було поламане. Звісно, це представляло мою розбиту родину. І коли я під’їхав, я поглянув, і там стояла дуже вродлива молода дівчина, віком приблизно двадцяти років, біляві м’які коси та блакитні очі, вдягнута в біле. Я поглянув на неї, я сказав: “Доброго дня, як поживаєте?” Поїхав далі.

Вона промовила: “Привіт, тату.”

І я озирнувся, я сказав: “Тату?” “О-о, — сказав я, — як це, місс, ви можете... як це я можу бути вашим татом, коли вам стільки ж, скільки й мені?”

Вона промовила: “Тату, ти просто не знаєш, де ти.”

І я сказав: “Що ви маєте на увазі?”

Вона сказала: “Це Небо.” Сказала: “На землі я була твоєю маленькою Шарон.”

“Як же так, — сказав я, — любя моя, ти була лише тільки малою дитиною.”

Сказала: “Татку, малі діти тут не є малими дітьми, вони безсмертні. Вони взагалі не ростуть і не старіють.”

А я сказав: “Оце так, Шарон, любя моя, ти—ти вродлива молода жінка.”

Вона сказала: “Мама чекає на тебе.”

І я сказав: “Де?”

Вона сказала: “Там у твоєму новому домі.”

І я сказав: “В новому домі?” Брангами, вони волоцюги, в них нема дому, вони просто лише. . . І я сказав: “Авжеж, в мене ніколи не було дому, люба моя.”

Вона сказала: “Але тут він в тебе є, тату.” Я не хочу здатися малою дитиною, але зараз це для мене настільки ж реальне. [Брат Брангам плаче—Ред.] Коли я починаю думати про це, все це знову оживає. Сказала: “Тут він в тебе є, тату.” Я знаю, що там в мене є дім, колись я відправляюся туди. Вона сказала: “Де Біллі Пол, мій брат?”

А я сказав: “Та, я залишив його у міссіс Брой, лише декілька хвилин тому.”

Сказала: “Мама хоче бачити тебе.”

І я повернувся і поглянув, і там були величезні палаци, і Слава Божа перебувала навколо них. І я почув, як співав Ангольський хор: “Мій Дім, рідний Дім.” Я став підніматися довгими сходінками, побіг з усіх сил. І коли я добіг до дверей, там стояла вона, в білій одежі, ті чорні коси, довгі, спадають униз ззаду. Вона підняла свої руки, як вона завжди робила, коли я приходив втомлений після роботи або чогось такого. Я схопив її за руки, і я сказав: “Люба моя, я там бачив Шарон.” Я сказав: “Вона стала вродливою дівчиною, так?”

Вона сказала: “Так, Білле.” Вона сказала: “Біллі.” Поклала свої руки на мене, (і вона сказала) просто мені на плечі, вона почала поплескувати мене, вона сказала: “Перестань засмучуватися щодо мене й Шарон.”

Я сказав: “Люба моя, я нічим не можу цьому зарадити.”

Вона сказала: “Шарон і мені тепер набагато краще, аніж тобі.” І сказала: “Не засмучуйся щодо нас більше. Ти пообіцяєш мені?”

І я сказав: “Хоуп, — я сказав, — мені так тоскно без тебе і без Шарон, і Біллі весь час плаче за тобою.” Я сказав: “Я не знаю, що з ним робити.”

А вона сказала: “Все буде гаразд, Білле.” Вона сказала: “Тільки пообіцяй мені, що ти більше не терзатимешся.” І вона сказала: “Ти присядеш?” І я озирнувся і побачив величезний стілець.

І я пам’ятаю, як я намагався купити стілець. Тепер, в завершення. Одного разу я намагався купити стілець. В нас були лише оті старі—старі звичайні дерев’яні стільці для того столового комплекту. Нам доводилося користуватися ними, в нас були лише оті стільці. І ми змогли придбати собі один з цих стільців, де можна відкинутися на спинку, як. . . Я забув, який саме то був м’який стілець. І він коштував сімнадцять доларів, і можна було заплатити три долари одразу, а потім по долару в тиждень. І ми придбали такий. І, о-о, коли я ввійшов. . . Я працював увесь день, і проповідував аж до опівночі по вулицях і проповідував де тільки міг.

І—і якось одного дня в мене сталася прострочка терміну виплати. Ми не змогли оплатити, і так тягнулося день у день, і, врешті-решт, одного дня вони прийшли та забрали мій стілець. Того вечора, я ніколи не забуду, вона спекла мені вишневий пиріг. Бідолашна, вона—вона—вона знала, що я буду засмучений. І після вечері я сказав: “Чого це ти сьогодні така добра, любя?”

А вона сказала: “Слухай—но, я попрохала сусідських хлопців накопати тобі черв’яків для риболовлі. Чи не думаєш ти, що нам варто піти туди на річку і трошки порибалити?”

І я сказав: “Так, але. . .”

І вона почала плакати. Я знав, що щось було негаразд. Я здогадувався, бо вони вже надсилали мені повідомлення, що вони прийдуть, щоб забрати його. А ми не могли заплатити цей долар за тиждень. Ми не могли, не. . .були неспроможні зробити це. Вона обійняла мене, а я вийшов до дверей, і мого стільця там не було.

Вона сказала мені Там, вона сказала: “Ти пам’ятаєш той стілець, Білле?”

І я сказав: “Так, кохана, пам’ятаю.”

Сказала: “Це те, про що ти подумав, так?”

“Так.”

Сказала: “Що ж, цей вони вже не заберуть, за нього вже заплачено.” Вона сказала: “Присядь на хвилинку, я хочу поговорити з тобою.”

І я сказав: “Люба моя, я не розумію цього.”

А вона сказала: “Обіцяй мені, Біллі, пообіцяй мені, що ти більше ніколи не засмучуватимешся. Тепер ти повернешся назад.” І сказала: “Пообіцяй мені, що ти не засмучуватимешся.”

І я сказав: “Я не можу цього пообіцяти, Хоуп.”

І якраз тоді я прокинувся, в кімнаті було темно. Я озирнувся, і я відчував її руки на собі. Я сказав: “Хоуп, ти тут у кімнаті?”

Вона почала злегка поплескувати мене. Вона сказала: “Ти даси мені слово, Білле? Обіцяй мені, що ти не одружуватимешся. . .не засмучуватимешся більше.”

Я сказав: “Я тобі обіцяю.”

І потім, коли вона сплеснула мене двічі або тричі, і вона зникла. Я підскочив і ввімкнув світло, шукаючи повсюди, вона зникла. Але вона просто лише зникла з кімнати. Вона не зникла, вона все ще жива. Вона була Християнкою.

Деякий час тому Біллі та я ходили до могили, принесли квітів для його матері та сестрички, якраз Великоднього ранку, і ми зупинилися. Малюк почав плакати, він сказав: “Тату, моя мама там унизу.”

Я сказав: “Ні, рідний. Ні, вона не там. Сестричка не там. В нас тут засипана могила, але там далеко за морем є відкрита могила, де воскрес Ісус. І одного дня Він прийде, Він приведе з Собою сестричку й маму.”

Я сьогодні знаходжуся на полі битви, друзі. Я—я просто не можу більше розповідати. Я...[Брат Брангам плаче—Ред.] Благословить вас Бог. Схилимо наші голови на хвилинку.

О Господи! Багато разів, Господи, я певен, що люди не розуміють, коли вони думають, що все це приходить легко. Але настає величний день, коли прийде Ісус і всі оці скорботи будуть зтерті геть. Я благаю, Небесний Батьку, щоб Ти допоміг нам бути приготовленими.

І та остання обіцянка, коли я поцілував її в шокі того ранку, що я зустріну її там того дня. Я вірю, що вона стоятиме біля того стовпа, вигукуючи моє ім'я. Я жив вірним тій обіцянці з тих пір, Господи, по всьому світу, в усяких місцях, стараючися нести Євангелію. Постарівши тепер, і втомившись, я змучений. В один з цих днів я встанне закрию цю Біблію. І, Боже, бережи мене вірним обіцянці. Тримай Свою благодать навколо мене, Господи. Нехай я не дивитимуся на речі цього життя, але житиму заради того, що поза. Допоможи мені бути щирим. Я не прошу собі ліжка з квітів для відпочинку, ні, Господи, коли мій Христос помирав там, страждаючи. І вся решта з них померли отак. Я не прошу нічого легкого. Лише дозволь мені бути щирим, Господи, вірним. Нехай люди любитимуть мене, щоб я міг привести їх до Тебе. І колись, коли все це скінчиться, і ми зберемося разом під тими вічнозеленими деревами, я хочу взяти її за руку та підійти з нею, щоб показати людям з Храму Ангола та всіх інших. Це буде величний час тоді.

Я благаю, щоб Твої милості спочили на кожному з нас тут. І на тих, хто тут, Господи, які, можливо, навіть не знають Тебе. І, можливо, отам за морем в них є хтось коханий. Якщо вони не виконали своєї обіцянки, нехай вони зроблять це зараз, Господи.

Поки наші голови схилено, я хотів би знати, цього дня в цій величезній заповненій аудиторії, хто з вас скаже: “Брате Брангаме, я хочу зустрітися з моїми коханими, також. В мене—мене—в мене там за річкою є кохані”? Можливо, ви дали слово, що ви зустрінете їх там, можливо, коли ви сказали матері “до побачення” там біля могили того дня, можливо, коли ви сказали маленькій сестричці “до побачення,” або тату, або комусь з них біля могили, обіцяючи, що ви зустрінете їх, і ви—ви ще досі не зробили того приготування. Чи не думаєте ви, що тепер слухна нагода зробити це?

Вибачте мені мою нестриманість. Але, о-о, ви не усвідомлюєте, друзі. Ви не знаєте, що—що то за жертва! То не є чимось дуже-то цікавим, навряд чи, щодо історії життя.

Хто з вас хотів би зараз підвестися та пройти сюди для молитви, сказати: “Я хочу зустрітися з моїми коханими”?

Підводьтесь там в аудиторії та підходьте сюди. Ви зробите так? Якщо хтось іще не зробив цього приготування. Благословить вас Бог, добродію. Я бачу, як підходить немолодий темношкірий чоловік, інші підходять. Рухайтесь, ви, що там вгорі на балконах, просто рухайтесь до проходу. Або підведіться, хто хоче, щоб його просто зараз згадали в слові молитви. Ось так. Підведіться на ноги. Це добре. Підведіться, повсюди, хто хотів би сказати: “В мене отам батько, в мене там мати, або кохана там. Я хочу прийти побачити їх. Я хочу зустріти їх в мирі.” Чи не підніметеся ви, лише підведіться на ноги, де б ви не були в аудиторії. Підведіться на ноги, скажіть: “Я хочу прийняти.”

Благословить вас Бог, жіночко. Благословить вас Бог, там позаду. І благословить вас отам. Благословить вас Господь тут, добродію. Це так. Вгорі на балконах, благословить вас Господь. Повсюди, підведіться на ноги, щоб звершити слово молитви, поки Святий Дух перебуває тут і діє на наші серця, щоб—щоб—щоб розбити.

Ви знаєте, чого церква сьогодні потребує — це розбиття. Нам потрібно піти до Дому Ганчара. Наше незграбне саморобне богослов'я іноді відмовляється працювати. Що нам потрібно — це старомодне розбиття, покаяння в наших серцях, стати м'якими по відношенню до Бога. Чи це тепер всі, що готові підвестися?

Схилимо наші голови тоді для молитви.

О Господи, Який привів Ісуса знову для... з мертвих, щоб через віру виправдати всіх нас, що вірять. Я благаю, Господи, щоб оці, хто зараз стоїть на ногах, щоб прийняти Тебе, я благаю, щоб їм було дароване прощення. І, о Господи, я благаю, щоб вони прийняли Тебе як свого Спасителя і Царя і Коханого. І, можливо, на тому боці моря у них там є тато чи мама чи іще хто-небудь. Одне є певним — в них є Спаситель. Нехай їм буде вибачено їхні гріхи, і всі їхні беззаконня будуть стерті геть, щоб їхні душі могли бути омиті в Крові Ягняти, і щоб вони віднині жили в мирі.

І одного славного дня, коли все це скінчиться, нехай ми зберемося разом у Твоєму Домі, і будемо там як нерозбиті родини, зустрінемо наших коханих, які чекають на іншому боці. Це, ми передаємо їх Тобі, що “Ти збережеш у повнім спокої того, чие серце покладає надію на Тебе.” Даруй це, Господи, оскільки ми передаємо їх Тобі. В Ім'я Твого Сина, Господа Ісуса. Амінь.

Бог благословить вас. Я певен, що працівники бачать, де ви стоїте, і за декілька хвилин вони будуть просто біля вас.

А тепер до тих, хто братиме молитовні картки. Біллі, де Джин та Лео, вони ззаду? Вони тут щоб роздати молитовні картки просто за декілька хвилин. Брат розпустить зібрання в молитві, і молитовні картки будуть роздані. Ми повернемося сюди за якусь мить, щоб молитися за хворих. Гаразд, Брате.

БРАТ ВІЛЛІАМ МАРРІОН БРАНГАМ

“Історія мого життя” було викладено в неділю по обіді, 19 квітня 1959 року, в Храмі Ангола в Лос-Анжелесі, штат Каліфорнія, США.

“Як Ангол прийшов до мене, та його доручення” було викладено в понеділок увечері, 17 січня 1955 року, у Вищій Технічній Школі в Чікаго, штат Іллінойс, США.

Ці Послання Брата Вілліама Марріона Брангама, спочатку надруковані англійською у книзі *“Сліди На Пісках Часу”* у квітні 1975 року, були взяті з магнітофонних плівок та надруковані англійською без скорочень. Цей український переклад було опубліковано в 2002 році видавництвом “Voice Of God Recordings.”

©2002 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131, U.S.A.

Адреса для тих, хто бажає написати нам листа російською:

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

Англійською:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131, U.S.A.

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва “Voice Of God Recordings” є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org